

อนุสัญญาฉบับที่ 188 ว่าด้วยการทำงานในภาคการประมง ค.ศ. 2007

ที่ประชุมใหญ่องค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ซึ่งจัดขึ้น ณ นครเจนีวา โดยคณะประศาสน์การขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ และประชุม

กันเป็นสมัยที่ 96 เมื่อวันที่ 30 พฤษภาคม พ.ศ. 2550 และ

ได้ตระหนักว่า โลกาภิวัตน์ที่มีผลกระทบอย่างยิ่งต่อภาคการประมง และ

ได้คำนึงถึง ปฏิญญาว่าด้วยหลักการและสิทธิขั้นพื้นฐานในการทำงาน พ.ศ. 2541 และ

ได้พิจารณาถึง สิทธิขั้นพื้นฐานที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาแรงงานระหว่างประเทศ ดังต่อไปนี้:

อนุสัญญาว่าด้วย แรงงานบังคับ พ.ศ. 2473 (ฉบับที่ 29) อนุสัญญาว่าด้วยเสรีภาพในการ

สมาคมและการคุ้มครองสิทธิในการรวมตัว พ.ศ. 2491 (ฉบับที่ 87) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิ

ในการรวมตัวและการร่วมเจรจาต่อรอง พ.ศ. 2492 (ฉบับที่ 98) อนุสัญญาว่าด้วย

ค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกัน พ.ศ. 2494 (ฉบับที่ 100) อนุสัญญาว่าด้วยการยกเลิกแรงงาน

บังคับ พ.ศ. 2500 (ฉบับที่ 105) อนุสัญญาว่าด้วยการเลือกปฏิบัติ (การจ้างงานและอาชีพ)

พ.ศ. 2501 (ฉบับที่ 111) อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ พ.ศ. 2516 (ฉบับที่ 138) อนุสัญญา

ว่าด้วยรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดในการใช้แรงงานเด็ก พ.ศ. 2542 (ฉบับที่ 182) และ

ได้คำนึงถึง ตราสารที่เกี่ยวข้องขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอนุสัญญาเรื่องความ

ปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน (ฉบับที่ 155) และข้อแนะ (ฉบับที่ 164) พ.ศ.

2524 และอนุสัญญาเรื่องการบริการด้านสุขภาพอนามัยในการทำงาน (ฉบับที่ 161) และ

ข้อแนะ (ฉบับที่ 171) พ.ศ. 2528 และ

ได้คำนึงเพิ่มเติมถึง อนุสัญญาว่าด้วย การประกันสังคม (มาตรฐานขั้นต่ำ) พ.ศ. 2495 (ฉบับที่ 102)

และได้พิจารณาว่า บทบัญญัติแห่งมาตรา 77 ของอนุสัญญานี้ไม่ควรเป็นอุปสรรคในการ

ขยายความคุ้มครองด้าน โครงการการประกันสังคมไปสู่คนงานประมงโดยประเทศสมาชิก

ได้ตระหนักว่า องค์การแรงงานระหว่างประเทศพิจารณาว่า การทำประมงเป็นอาชีพที่มีอันตราย เมื่อ

เปรียบเทียบกับอาชีพอื่น ๆ และ

ได้คำนึงถึง มาตรา 1 วรรค 3 ของอนุสัญญาว่าด้วย เอกสารประจำตัวของคนประจำเรือ (ฉบับแก้ไข)

พ.ศ. 2546 (ฉบับที่ 185) และ

ได้ใส่ใจถึง อำนาจหน้าที่หลักขององค์การ ซึ่งก็คือ การส่งเสริมสภาพการทำงานที่มีคุณค่า และ

ได้ใส่ใจถึง ความจำเป็นในการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิของคนงานประมงในเรื่องดังกล่าวนี้และ

ได้ระลึกถึง อนุสัญญาองค์การสหประชาชาติว่าด้วย กฎหมายทางทะเล พ.ศ. 2525 และ

ได้ไตร่ตรองถึง ความจำเป็นในการปรับปรุงแก้ไขตราสารระหว่างประเทศ ซึ่งรับรองโดยที่ประชุมใหญ่แรงงานระหว่างประเทศ เฉพาะที่เกี่ยวกับภาคการประมง ดังนี้

อนุสัญญาว่าด้วยอายุขั้นต่ำ (คนงานประมง) พ.ศ.2502 (ฉบับที่ 112) อนุสัญญาว่าด้วยการตรวจสุขภาพ (คนงานประมง) พ.ศ. 2502 (ฉบับที่ 113) อนุสัญญาว่าด้วยรายการในข้อตกลงของคนงานประมง พ.ศ. 2502 (ฉบับที่ 114) และอนุสัญญาว่าด้วยที่พักอาศัยของลูกเรือ (คนงานประมง) พ.ศ. 2509 (ฉบับที่ 126) เพื่อนำมาปรับให้ทันสมัย และเข้าถึงคนงานประมงจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่ทำงานในเรือขนาดเล็ก และ

ได้คำนึงว่า จุดประสงค์ของอนุสัญญานี้ คือ การทำให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงจะได้มีสภาพการทำงานที่มีคุณค่าบนเรือประมง ในเรื่องข้อกำหนดขั้นต่ำในการทำงานบนเรือ สภาพการปฏิบัติหน้าที่ ที่พักอาศัยและอาหาร การคุ้มครองความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน การดูแลทางการแพทย์ และการประกันสังคม และ

ได้มีมติเรื่อง การรับรองข้อเสนอเฉพาะบางประการในเรื่อง การทำงานในภาคการประมง ซึ่งเป็นหัวข้อที่ 4 ของระเบียบวาระการประชุม และ

ได้พิจารณากำหนดว่า ข้อเสนอเหล่านี้ต้องอยู่ในรูปของอนุสัญญาระหว่างประเทศ จึงรับรองอนุสัญญาต่อไปนี้ เมื่อวันที่สิบสี่ของเดือนมิถุนายนในปีพุทธศักราชสองพันห้าร้อยห้าสิบ ซึ่งเรียกว่าอนุสัญญาว่าด้วย การทำงานในภาคประมง พ.ศ. 2550

ส่วนที่ 1 คำนิยามและขอบเขตการบังคับใช้

คำนิยาม

มาตรา 1

เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้

- (ก) “การทำประมงเพื่อการค้า” หมายถึง การทำประมงทุกรูปแบบ รวมทั้ง การทำประมงในแม่น้ำ ทะเลสาบ และลำคลอง ยกเว้น การทำประมงเพื่อยังชีพ และการทำประมงเพื่อสันตนาการ
- (ข) “หน่วยงานผู้ทรงอำนาจ” หมายถึง รัฐมนตรี หน่วยงานรัฐบาล หรือหน่วยงานอื่นที่มีอำนาจในการออก และบังคับใช้ข้อบังคับ ระเบียบ หรือคำสั่งอื่นๆ ที่มีสภาพบังคับทางกฎหมาย ตามสาระสำคัญของบทบัญญัติที่เกี่ยวข้อง
- (ค) “การปรึกษาหารือ” หมายถึง การปรึกษาหารือระหว่างหน่วยงานผู้ทรงอำนาจกับองค์กรอันเป็นผู้แทนของนายจ้างและคนงานที่เกี่ยวข้อง และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง องค์กรอันเป็นผู้แทนของเจ้าของเรือ และคนงานประมง หากมีองค์กรดังกล่าวอยู่
- (ง) “เจ้าของเรือประมง” หมายถึง เจ้าของเรือประมง หรือองค์กร หรือบุคคลอื่น เช่น ผู้จัดการ ตัวแทน หรือผู้เช่าเรือ ซึ่งรับเอาความรับผิดชอบต่อการปฏิบัติการของเรือมาจากเจ้าของเรือ รวมถึงผู้ซึ่งได้รับเอา

ความรับผิดชอบเช่นนั้นมา ได้ตกลงเข้ารับช่วงหน้าที่ และความรับผิดชอบที่กำหนดให้เป็นเจ้าของเรือตามอนุสัญญาฯ นี้ ทั้งนี้ โดยไม่คำนึงว่าองค์กรหรือบุคคลอื่นใดได้ทำหน้าที่หรือรับผิดชอบได้สำเร็จหรือไม่ก็ตาม

- (จ) “คนงานประมง” หมายถึง บุคคลทุกคนที่ได้รับการจ้างงาน หรือได้รับมอบหมายตามความสามารถไม่ว่าด้านใด หรือให้ประกอบอาชีพบนเรือประมงใด ๆ ก็ตาม รวมถึง บุคคลที่ทำงานบนเรือโดยได้รับเงินตามส่วนแบ่งของสิ่งที่จับมาได้ แต่ไม่รวมถึง คนนำร่อง กำลังพลของกองทัพเรือ หรือบุคคลอื่นในหน่วยงานบริการถาวรของรัฐบาล และบุคคลที่ประจำอยู่บนฝั่ง ซึ่งปฏิบัติงานบนเรือประมง และผู้สังเกตการณ์ทางการประมง
- (ฉ) “ข้อตกลงการทำงานของคนงานประมง” หมายถึง สัญญาการจ้างงาน ข้อบทต่าง ๆ ของข้อตกลง หรือการจัดการอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน หรือสัญญาอื่นใดที่กำหนดเรื่อง สภาพความเป็นอยู่ และสภาพการทำงานบนเรือ
- (ช) “เรือประมง” หรือ “เรือ” หมายถึง เรือขนาดใหญ่ หรือเรือขนาดเล็ก ไม่ว่าจะมียกย่นเช่นใดก็ตาม ซึ่งนำมาใช้ หรือมีเจตนาจะนำมาใช้ทำการประมงเพื่อการค้า โดยไม่คำนึงถึง รูปแบบการถือครองเป็นเจ้าของเรือ
- (ซ) “ตันกรอส” หมายถึง ขนาดตันกรอส ซึ่งคำนวณตามกฎวิธีการวัดขนาดตัน ที่มีปรากฏอยู่ในภาคผนวก 1 ของอนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการวัดขนาดตันเรือ พ.ศ. 2512 หรือตราสารใด ๆ ที่ออกตามมาเพื่อแก้ไขหรือใช้แทนที่
- (ฌ) “ความยาว” (L) ต้องเป็นความยาวร้อยละ 96 ของความยาวทั้งหมดของเส้นแนวน้ำ ที่ความลึกของเรือเมื่อกินน้ำร้อยละ 85 เป็นอย่างน้อย โดยวัดจากเส้นกระดูกงูเรือ หรือวัดจากความยาวจากหัวเรือถึงเพลหางเสือเรือที่เส้นแนวน้ำนั้น หากมีความยาวมากกว่า ทั้งนี้ ในเรือที่ออกแบบมาให้กระดูกงูมีความลาดเอียงนั้น เส้นแนวน้ำที่ใช้วัดความยาวต้องขนานกับเส้นแนวน้ำที่กำหนดไว้
- (ฎ) “ความยาวตลอดลำเรือ” (LOA) ต้องเป็นระยะเส้นตรงขนานไปกับเส้นแนวน้ำที่กำหนดไว้ จากจุดที่อยู่หน้าสุดของหัวเรือถึงจุดหลังสุดของท้ายเรือ
- (ฏ) “บริการคัดเลือกและบรรจุคน” หมายถึง บุคคล บริษัท สถาบัน หน่วยงาน หรือองค์กรอื่น ๆ ไม่ว่าจะป็นภาครัฐหรือเอกชน ซึ่งมีข้อผูกพันในการคัดเลือกคนงานประมงแทนเจ้าของเรือประมง หรือบรรจุคนงานประมงให้กับเจ้าของเรือประมง
- (ถ) “ได้กึ่ง” หมายถึง คนงานประมงที่มีอำนาจสั่งการบนเรือประมง

ขอบเขต

มาตรา 2

1. อนุสัญญานี้ใช้บังคับกับคนงานประมงทุกคน และเรือประมงทุกลำที่ทำการประมงเพื่อการค้า เว้นแต่ได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

2. ในกรณีที่มีข้อสงสัยว่า เรือนั้นทำการประมงเพื่อการค้าหรือไม่ ต้องให้หน่วยงานผู้ทรงอำนาจเป็นผู้ทำการพิจารณาตัดสิน หลังจากทำการปรึกษาหารือแล้ว

3. ประเทศสมาชิกสามารถขยายความคุ้มครองที่ให้แก่คนงานประมงที่ทำงานบนเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ตามที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาฉบับนี้ ไปยังคนงานประมงทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วนที่ทำงานบนเรือที่เล็กกว่าได้ หลังจากทำการปรึกษาหารือแล้ว

มาตรา 3

1. ประเทศสมาชิกอาจยกเว้นข้อกำหนดหรือบทบัญญัติของอนุสัญญาได้ภายหลังทำการปรึกษาหารือแล้ว กรณีที่การปฏิบัติตามอนุสัญญาได้ก่อให้เกิดปัญหาพิเศษในสาระสำคัญเกี่ยวกับสภาพเฉพาะของการปฏิบัติงานของคนงานประมง หรือการปฏิบัติการของเรือประมงที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

- (ก) เรือประมงที่ทำการประมงในแม่น้ำ ทะเลสาบ และลำคลอง และ
- (ข) กลุ่มประเภทของคนงานประมงหรือเรือประมงตามประเภทที่จำกัดไว้

2. ในกรณีมีการยกเว้นภายใต้วรรคก่อนหน้านี้นี้ หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องดำเนินการตามความเหมาะสม เพื่อขยายข้อกำหนดภายใต้อนุสัญญาฉบับนี้ให้มีความคืบหน้า ตามที่สามารถกระทำได้ให้ครอบคลุมถึงกลุ่มประเภทต่าง ๆ ของคนงานประมงและเรือประมงที่เกี่ยวข้อง

3. ประเทศสมาชิกที่ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ต้อง

- (ก) เสนอรายงานฉบับแรกของการปฏิบัติตามอนุสัญญาตามมาตรา 22 แห่งธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ โดย
 - (1) จัดทำรายชื่อกลุ่มประเภทของคนงานประมงหรือเรือประมงที่ได้รับการยกเว้นตามวรรค 1
 - (2) ให้เหตุผลในการขอยกเว้น โดยระบุตำแหน่งตามลำดับขององค์กรผู้แทนของนายจ้างและของคนงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง องค์กรผู้แทนของเจ้าของเรือและคนงานประมง กรณีที่มีองค์กรดังกล่าวอยู่
 - (3) อธิบายถึงมาตรการต่างๆ ที่นำมาดำเนินการเพื่อให้ความคุ้มครองที่ทัดเทียมกันแก่กลุ่มประเภทที่ได้รับการยกเว้น
- (ข) อธิบายถึงมาตรการต่าง ๆ ที่ได้ดำเนินการตามวรรค 2 ในรายงานการปฏิบัติตามอนุสัญญาในฉบับต่อไป

มาตรา 4

1. กรณีที่ประเทศสมาชิกไม่สามารถที่จะนำมาตราการทั้งหมดที่กำหนดในอนุสัญญาไปปฏิบัติได้ในทันที เนื่องจากปัญหาพิเศษอันเกี่ยวกับสภาพเฉพาะได้รับการพัฒนาเรื่องโครงสร้างพื้นฐานทางสาธารณูปโภคหรือสถาบันยังไม่เพียงพอ ประเทศสมาชิกอาจนำบทบัญญัติทั้งหมดหรือบางข้อต่อไปนี้ไปปฏิบัติให้เกิดความก้าวหน้าตามแผนที่ได้จากการปรึกษาหารือกันแล้ว

- (ก) มาตรา 10 วรรค 1
- (ข) มาตรา 10 วรรค 3 สำหรับบังคับใช้กับเรือที่ยังอยู่ในทะเลมากกว่า 3 วัน

- (ค) มาตรา 15
- (ง) มาตรา 20
- (จ) มาตรา 33 และ
- (ฉ) มาตรา 38

2. ในวรรคแรกนี้ไม่ใช้บังคับกับเรือประมงซึ่ง

- (ก) มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป หรือ
- (ข) อยู่ในทะเลมากกว่า 7 วัน หรือ
- (ค) นำร่องในระยะทางไม่เกิน 200 ไมล์ทะเลจากชายฝั่งของรัฐเจ้าของธง หรือนำร่องออกไปนอกไหล่ทวีป ไม่ว่าจะระยะทางจากชายฝั่งจะมากกว่าก็ตาม หรือ
- (ง) อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐท่าเรือตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา 43 ของอนุสัญญาฯ เว้นแต่เกิดเหตุการณ์สุดวิสัยขึ้นที่รัฐท่าเรือ และไม่ให้คนงานประมงทำงานบนเรือนั้น

3. การปฏิบัติตามวรรคแรก ประเทศสมาชิกแต่ละประเทศจะต้อง

- (ก) เสนอรายงานฉบับแรกของการปฏิบัติตามอนุสัญญาตามมาตรา 22 แห่งธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศ โดย
 - (1) ซึ่งแจ้งบทบัญญัติของอนุสัญญาที่นำไปปฏิบัติแล้วเกิดความก้าวหน้า
 - (2) ให้เหตุผลและระบุตำแหน่งตามลำดับของผู้แทนองค์กรของนายจ้างและคนงานที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะ ผู้แทนองค์กรที่เป็นเจ้าของเรือประมงและคนงานประมงที่มีอยู่ และ
 - (3) บรรยายถึงแผนงานที่เกี่ยวกับการนำไปปฏิบัติให้เกิดความก้าวหน้า และ
- (ข) รายงานการปฏิบัติตามอนุสัญญาในฉบับต่อมาให้แสดงถึงมาตรการดำเนินการ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บทบัญญัติของอนุสัญญาบังเกิดผล

มาตรา 5

1. เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญาฉบับนี้ ภายหลังจากการปรึกษาหารือแล้ว หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถตัดสินใจใช้ความยาวตลอดลำเรือ (LOA) เป็นพื้นฐานในการวัด แทนการใช้ความยาว (L) โดยให้เป็นไปตามการเปรียบเทียบที่กำหนดไว้ในภาคผนวก I นอกเหนือจากนี้แล้ว เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์แห่งวรรคต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในภาคผนวก III ของอนุสัญญาฉบับนี้ ภายหลังจากการปรึกษาหารือแล้ว หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถตัดสินใจใช้น้ำหนักตันกรอส เป็นพื้นฐานในการวัดแทนการใช้ความยาวตลอดลำเรือ (LOA) หรือความยาว (L) โดยให้เป็นไปตามการเปรียบเทียบที่กำหนดไว้ในภาคผนวก III

2. ภายใต้อาตรา 22 แห่งธรรมนูญ ประเทศสมาชิกต้องแจ้งในรายงานฉบับต่อมา ให้ทราบถึง เหตุผลในการตัดสินใจภายใต้มาตรานี้ และข้อคิดเห็นใด ๆ ที่เกิดขึ้นจากการปรึกษาหารือ

ส่วนที่ 2 หลักการทั่วไป

การนำไปปฏิบัติ

มาตรา 6

1. สมาชิกแต่ละประเทศต้องปฏิบัติและบังคับใช้กฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ซึ่งตราขึ้นมา เพื่อให้บังเกิดผลตามพันธกิจภายใต้อนุสัญญาฉบับนี้ เกี่ยวกับคนงานประมง และเรือประมงภายใต้เขตอำนาจศาลของตน ทั้งนี้ มาตรการอื่น ๆ สามารถรวมถึง ข้อตกลงร่วม คำตัดสินของศาล คำตัดสินของอนุญาโตตุลาการ หรือวิธีการอื่นๆ ที่สอดคล้องตามแนวปฏิบัติ หรือกฎหมายภายในประเทศ

2. ไม่มีสิ่งใดในอนุสัญญาฉบับนี้ที่จะส่งผลกระทบต่อกฎหมาย คำตัดสิน หรือธรรมเนียมปฏิบัติ หรือข้อตกลงใด ๆ ระหว่างเจ้าของเรือประมงกับคนงานประมง ซึ่งให้เงื่อนไขที่เป็นประโยชน์มากกว่าที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญา

หน่วยงานผู้ทรงอำนาจและการประสานงาน

มาตรา 7

สมาชิกแต่ละประเทศต้อง

- (ก) แต่งตั้งหน่วยงานผู้ทรงอำนาจหรือหน่วยงานต่าง ๆ และ
- (ข) กำหนดกลไกการประสานงาน ระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับภาคการประมงในระดับชาติและระดับท้องถิ่น ตามความเหมาะสม และกำหนดขอบเขตของการทำหน้าที่และความรับผิดชอบให้แก่หน่วยงานดังกล่าว โดยให้คำนึงถึงการส่งเสริมซึ่งกันและกัน รวมทั้ง เงื่อนไขและแนวปฏิบัติภายในประเทศ

ความรับผิดชอบของเจ้าของเรือ ใต้กั้ง และคนงานประมง

มาตรา 8

1. เจ้าของเรือประมงมีความรับผิดชอบในภาพรวม ในการทำให้มั่นใจได้ว่า ใต้กั้งได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกและทรัพยากรต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติตามพันธกิจแห่งอนุสัญญาฉบับนี้

2. ใต้กั้งมีความรับผิดชอบในเรื่องความปลอดภัยของคนงานประมงบนเรือ และการปฏิบัติการค้าความปลอดภัยบนเรือ โดยรวมถึงเรื่องต่าง ๆ ซึ่งมีได้จำกัดเฉพาะเพียงเรื่องดังต่อไปนี้

- (ก) ให้มีการกำกับดูแลเท่าที่จำเป็นเพื่อให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงจะปฏิบัติงานของตนในสภาพที่ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัย
- (ข) บริหารจัดการคนงานประมง โดยวิธีที่คำนึงถึงความปลอดภัยและสุขภาพอนามัย รวมถึง การป้องกันความเหนื่อยล้า

- (ค) อำนวยความสะดวกในการฝึกอบรม เพื่อสร้างจิตสำนึกเรื่อง ความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงานบนเรือ
- (ง) ทำให้มั่นใจได้ถึง การปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัยในการนำร่อง การเข้ายาม และมาตรฐานประกอบอื่น ๆ เพื่อการเป็นคนประจำเรือทะเลที่ดี
3. ใต้กังต้องไม่ถูกบีบบังคับจากเจ้าของเรือในการตัดสินใจใด ๆ ในการใช้ดุลยพินิจทางวิชาชีพของใต้กัง อันมีความจำเป็นต่อความปลอดภัยของเรือ และการนำร่องอย่างปลอดภัย และการปฏิบัติกรอย่างปลอดภัย หรือความปลอดภัยของคนงานประมงบนเรือ
4. คนงานประมงต้องปฏิบัติตามคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายของใต้กัง และตามมาตรการต่าง ๆ ที่ดำเนินการเพื่อความปลอดภัยและสุขภาพอนามัย

ส่วนที่ 3 ข้อกำหนดขั้นต่ำสำหรับการทำงานบนเรือประมง

อายุขั้นต่ำ

มาตรา 9

1. อายุขั้นต่ำในการทำงานบนเรือประมงต้องมีอายุ 16 ปี อย่างไรก็ตาม หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถอนุญาตให้มีอายุขั้นต่ำ 15 ปีได้ สำหรับบุคคลผู้ซึ่งสำเร็จการศึกษาภาคบังคับตามที่บัญญัติโดยกฎหมายภายในประเทศ และเป็นผู้ที่ฝึกอาชีพในการทำประมง
2. หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถอนุญาตให้บุคคลที่มีอายุ 15 ปี ทำงานเบาระหว่างวันหยุดของโรงเรียนได้ โดยให้สอดคล้องตามแนวปฏิบัติและกฎหมายภายในประเทศ ในกรณีนี้ หลังจากทำการปรึกษาหารือแล้ว ต้องมีการพิจารณากำหนดประเภทของงานที่ได้รับอนุญาต และต้องกำหนดสภาพของงานที่ต้องทำ และช่วงเวลาพักที่ต้องมี
3. อายุขั้นต่ำสำหรับการมอบหมายกิจการงานบนเรือประมง ซึ่งโดยลักษณะของกิจการงานหรือสภาพการณ์ที่ดำเนินงานอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ ความปลอดภัย หรือศีลธรรมของผู้เยาว์ได้นั้น ต้องมีอายุไม่น้อยกว่า 18 ปี
4. ประเภทของกิจการงานตามความในวรรค 3 แห่งมาตรานี้ ต้องได้รับการพิจารณากำหนดโดยกฎหมายหรือข้อบังคับภายในประเทศ หรือโดยหน่วยงานผู้ทรงอำนาจ หลังจากทำการปรึกษาหารือแล้ว โดยคำนึงถึงความเสี่ยงต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และมาตรฐานระหว่างประเทศที่มีผลใช้บังคับ
5. บุคคลอายุ 16 ปี สามารถกระทำกิจการงานตามที่อ้างถึงในวรรค 3 ของมาตรานี้ได้ โดยการอนุญาตของกฎหมายหรือข้อบังคับภายในประเทศ หรือ โดยการตัดสินใจของหน่วยงานผู้ทรงอำนาจ หลังจากทำการปรึกษาหารือแล้ว ภายใต้เงื่อนไขว่า สุขภาพอนามัย ความปลอดภัย หรือศีลธรรมของผู้เยาว์ที่เกี่ยวข้องต้องได้รับการคุ้มครองอย่างเต็มที่ และผู้เยาว์นั้นต้องได้รับการฝึกวิชาชีพหรือคำสอนเฉพาะทางอย่างเพียงพอ และผ่านการฝึกอบรมความปลอดภัยขั้นพื้นฐานก่อนออกทะเล

6. ห้ามมอบหมายให้คนงานประมงอายุต่ำกว่า 18 ปี ทำงานในเวลากลางคืน เพื่อวัตถุประสงค์แห่งมาตรานี้ คำว่า “กลางคืน” ต้องได้รับการจำกัดความตามกฎหมายและแนวปฏิบัติภายในประเทศ ซึ่งต้องครอบคลุมช่วงเวลาน้อยกว่าชั่วโมง โดยให้เริ่มต้นก่อนเที่ยงคืน และให้สิ้นสุดก่อนตีห้า หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถยกเว้นการปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อข้อจำกัดด้านการทำงานในเวลากลางคืนได้ เมื่อ

- (ก) จะส่งผลเสียต่อการฝึกอบรมที่มีประสิทธิภาพของคนงานประมงที่เกี่ยวข้อง ตามแผนงานและกำหนดการ
- (ข) ลักษณะเฉพาะของหน้าที่ หรือแผนงานการฝึกอบรมอันเป็นที่ยอมรับได้กำหนดให้คนงานประมงที่ได้รับการยกเว้นนั้น ต้องปฏิบัติหน้าที่ในเวลากลางคืน และภายหลังจากการปรึกษาหารือ หน่วยงานผู้ทรงอำนาจพิจารณาแล้วว่า งานดังกล่าวจะไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพหรือความเป็นอยู่ที่ดีของคนงานประมงนั้น

7. บทบัญญัติในมาตรานี้ต้องไม่ส่งผลถึงพันธกิจของประเทศสมาชิกที่เกิดจากการให้สัตยาบันอนุสัญญาแรงงานระหว่างประเทศฉบับอื่น ๆ

การตรวจสอบสุขภาพ

มาตรา 10

1. ห้ามคนงานประมงทำงานบนเรือ โดยไม่มีใบรับรองแพทย์ เพื่อพิสูจน์ถึงความพร้อมทางร่างกายในการปฏิบัติตามหน้าที่ของตน

2. หลังจากทำการปรึกษาหารือแล้ว หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถอนุญาตให้ทำการยกเว้นการปฏิบัติวรรค 1 ของมาตรานี้ โดยคำนึงถึงความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยของคนงานประมง ขนาดของเรือ ความพร้อมในการช่วยเหลือทางการแพทย์และการอพยพ ระยะเวลาในการเดินเรือ พื้นที่ปฏิบัติการ และประเภทของปฏิบัติการทางประมง

3. การยกเว้นในวรรค 2 ของมาตรานี้ ไม่บังคับใช้กับคนงานประมงที่ทำงานบนเรือประมงที่มีความยาวตั้งแต่ 24 เมตรขึ้นไป หรือเรือประมงที่โดยปกติแล้วจะอยู่ในทะเลเกินกว่าสามวัน ในกรณีเร่งด่วนนั้น หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถอนุญาตให้คนงานประมงทำงานบนเรือดังกล่าวได้ ในระยะเวลาที่จำกัดและมีการกำหนดช่วงเวลา จนกว่าจะได้รับใบรับรองแพทย์ ในกรณีดังกล่าวให้ใช้กับคนงานประมงซึ่งมีใบรับรองแพทย์ที่เพิ่งจะหมดอายุ

มาตรา 11

สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่นๆ ที่กำหนดในเรื่อง

- (ก) ลักษณะของการตรวจสอบสุขภาพ
- (ข) รูปแบบ และเนื้อหาในใบรับรองแพทย์

- (ค) การออกใบรับรองแพทย์ โดยผู้ปฏิบัติงานทางการแพทย์ที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนด หรือโดยบุคคลที่หน่วยงานผู้ทรงอำนาจยอมรับว่ามีคุณสมบัติในการออกใบรับรองแพทย์เกี่ยวกับสายตาเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ บุคคลเหล่านี้ต้องมีอิสระอย่างเต็มที่ในการใช้ดุลยพินิจทางวิชาชีพ
- (ง) ความถี่ของการตรวจสุขภาพ และระยะเวลาที่ใบรับรองทางการแพทย์มีผลใช้บังคับ
- (จ) สิทธิในการเข้ารับการตรวจสุขภาพเพิ่มเติมจากผู้ปฏิบัติงานทางด้านแพทย์คนที่สองซึ่งเป็นอิสระ ในกรณีที่บุคคลนั้นถูกปฏิเสธการออกใบรับรอง หรือออกใบรับรองโดยมีข้อจำกัดในเรื่อง การทำงานที่บุคคลนั้นสามารถกระทำได้ และ
- (ฉ) ข้อกำหนดอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 12

โดยเพิ่มเติมจากข้อกำหนดที่กล่าวไว้ในมาตรา 10 และมาตรา 11 บนเรือประมงที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป หรือเรือซึ่งโดยปกติแล้ว อยู่ในทะเลเกินกว่าสามวัน นั้น

1. ใบรับรองแพทย์ของคณงานประมงอย่างน้อยต้องแจ้งให้ทราบ ว่า
 - (ก) สายตาและโสตประสาทของคณงานประมงที่เกี่ยวข้องมีความสมบูรณ์ในการปฏิบัติหน้าที่ และ
 - (ข) จากผลการตรวจสุขภาพของคณงานประมงไม่มีอาการที่เป็นปัญหาต่อการปฏิบัติหน้าที่ในทะเล หรือมีสุขภาพที่ไม่พร้อมต่อการปฏิบัติหน้าที่ หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของบุคคลอื่น ๆ บนเรือ
2. ใบรับรองแพทย์ต้องมีอายุสูงสุดสองปี เว้นแต่ว่า คณงานประมงมีอายุต่ำกว่า 18 ปี ซึ่งในกรณีนี้ ใบรับรองแพทย์มีอายุสูงสุดหนึ่งปี
3. หากใบรับรองแพทย์หมดอายุลงระหว่างการเดินเรือ ให้ใบรับรองแพทย์นั้นมิผลใช้ได้จนกว่าจะสิ้นสุดการเดินทาง

ส่วนที่ 4 เงื่อนไขในการปฏิบัติงาน

อัตราค่าจ้าง และ ชั่วโมงการพัก

มาตรา 13

สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ที่กำหนดให้เจ้าของเรือประมงที่สัญชของของประเทศตน เพื่อให้มั่นใจได้ว่า

- (ก) เรือเหล่านั้นมีการจัดอัตราค่าจ้างคนอย่างเพียงพอและปลอดภัย ต่อการนำร่อง และการเดินเรืออย่างปลอดภัย ภายใต้การควบคุมของไต้ก๋ง และ
- (ข) คณงานประมงมีระยะเวลาพักตามปกติ ในช่วงเวลาที่เพียงพอต่อสุขภาพและความปลอดภัย

มาตรา 14

1. โดยเพิ่มเติมจากข้อกำหนดในมาตรา 13 หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้อง

- (ก) กำหนดระดับขั้นต่ำของอัตรากำลังในการนำร่องสำหรับเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไปอย่างปลอดภัย โดยระบุจำนวนและคุณสมบัติของคณงานประมงที่ต้องการ
- (ข) กำหนดชั่วโมงพักผ่อนขั้นต่ำของคณงานประมงสำหรับเรือประมงทุกขนาดที่อยู่ในทะเลเกินกว่า สามวัน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลดความเหนื่อยล้า ทั้งนี้ หลังจากทำการประมงหรือแล้ว ชั่วโมงพักผ่อนขั้นต่ำต้องไม่น้อยกว่า
- (i) 10 ชั่วโมงในช่วงเวลา 24 ชั่วโมง และ
- (ii) 77 ชั่วโมงในช่วงเวลา 7 วัน

2. หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถอนุญาตโดยมีเหตุผลเฉพาะและมีข้อจำกัด ให้ทำการยกเว้น ข้อจำกัดต่าง ๆ ในวรรค 1 (ข) ของมาตรานี้ได้เป็นการชั่วคราว อย่างไรก็ตาม ในสภาพการณ์เช่นนั้น ต้อง กำหนดให้คณงานประมงมีช่วงเวลาพักผ่อนชดเชย โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

3. ภายหลังทำการประมงหรือแล้ว หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถจัดทำข้อกำหนดทางเลือกอื่น เพิ่มเติมจากวรรค 1 และ 2 ของมาตรานี้ได้ อย่างไรก็ตาม ข้อกำหนดทางเลือกดังกล่าวจะต้องมีความสำคัญ เทียบเท่าและไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของคณงานประมง

4. บทบัญญัติในมาตรานี้ต้องไม่ถือเป็นความเสียหายที่ได้กึ่งใช้สิทธิกำหนดให้คณงานประมง ปฏิบัติงานในชั่วโมงทำงานที่จำเป็นเพื่อให้ความปลอดภัยแก่เรือ หรือบุคคลบนเรือ หรือมีวัตถุประสงค์ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่เรือหรือเรือทะเลขนาดใหญ่ลำอื่น หรือบุคคลที่ตกอยู่ในความลำบากอยู่ในทะเล ในทันทีได้ ดังนั้น ได้กึ่งสามารถระงับชั่วโมงพักผ่อนได้เป็นการชั่วคราว และกำหนดให้คณงานประมง ปฏิบัติงานในชั่วโมงทำงานที่จำเป็นตามนั้น ได้ไปจนกว่าสถานการณ์จะกลับคืนสู่สภาพปกติ และทันที ที่กลับคืนสู่สถานการณ์ปกติ ได้กึ่งต้องรับรองว่าได้จัดเวลาพักผ่อนชดเชยให้กับคณงานประมงได้อย่าง เพียงพอ

รายชื่อลูกเรือ

มาตรา 15

เรือประมงทุกลำต้องมีรายชื่อลูกเรือ โดยต้องส่งสำเนารายชื่อดังกล่าวให้แก่บุคคลผู้มีอำนาจหน้าที่ บนชายฝั่งก่อนออกเรือ หรือแจ้งให้ชายฝั่งได้ทราบในทันทีที่เรือออกจากฝั่ง ทั้งนี้ หน่วยงานผู้ทรงอำนาจ ต้องพิจารณากำหนดว่า ข้อมูลดังกล่าวนั้นต้องแจ้งต่อผู้ใด เวลาใด และเพื่อวัตถุประสงค์ใด

ข้อตกลงการทำงานของคณงานประมง

มาตรา 16

สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ

- (ก) ที่กำหนดให้คนงานประมงที่ทำงานบนเรือซึ่งชักรงของประเทศตนได้รับการคุ้มครองด้านข้อตกลงการทำงานของคนงานประมง ซึ่งเป็นข้อตกลงที่คนงานประมงสามารถเข้าใจได้ และมีความสอดคล้องกับบทบัญญัติของอนุสัญญาฯ นี้ และ
- (ข) ที่ระบุถึง รายการข้อตกลงขั้นต่ำที่ต้องมีอยู่ในข้อตกลงการทำงานของคนงานประมง ตามบทบัญญัติที่ปรากฏในภาคผนวก II

มาตรา 17

สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ เกี่ยวกับ

- (ก) วิธีปฏิบัติเพื่อให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงมีโอกาสได้ทบทวน และได้รับคำแนะนำเรื่องเงื่อนไขต่าง ๆ ในข้อตกลงการทำงานของคนงานประมง ก่อนทำการตกลงกัน
- (ข) การเก็บรักษาไว้ซึ่งบันทึกการทำงานของคนงานประมงภายใต้ข้อตกลงการทำงานดังกล่าว หากสามารถกระทำได้ และ
- (ค) วิธีการยุติข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับข้อตกลงการทำงานของคนงานประมง

มาตรา 18

ข้อตกลงการทำงานของคนงานประมงต้องเก็บไว้บนเรือ และมีพร้อมไว้ให้คนงานประมงและบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องตามการร้องขอ ตามกฎหมายและแนวปฏิบัติภายในประเทศ โดยต้องทำสำเนาข้อตกลงมอบให้แก่คนงานประมงหนึ่งชุด

มาตรา 19

มาตรา 16 ถึงมาตรา 18 และภาคผนวก II ไม่ใช่บังคับกับเจ้าของเรือประมงผู้ซึ่งเดินเรือ โดยตนเองแต่เพียงผู้เดียว

มาตรา 20

เจ้าของเรือประมงต้องมีความรับผิดชอบในการทำให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงแต่ละคนมีข้อตกลงการทำงานเป็นลายลักษณ์อักษรที่มีการลงลายมือชื่อของทั้งคนงานประมงและเจ้าของเรือประมง หรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจจากเจ้าของเรือประมง (หรือเจ้าของเรือจะต้องมีหลักฐานสัญญาหรือข้อตกลงที่คล้ายคลึงกัน กรณีที่เจ้าของเรือไม่ได้ว่าจ้างหรือให้คนงานประมงเข้าทำงาน) โดยมีเงื่อนไขเกี่ยวกับสภาพการทำงานและความเป็นอยู่ที่ติดบนเรือตามข้อกำหนดของอนุสัญญาฯ นี้

การส่งตัวกลับ

มาตรา 21

1. สมาชิกแต่ละประเทศต้องทำให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงบนเรือประมงที่ชักธงของประเทศตน และเดินเรือสู่ท่าเรือต่างประเทศ มีสิทธิได้รับการส่งตัวกลับ ในกรณีที่ข้อตกลงการทำงานของคนงานประมง หมดอายุลง หรือสิ้นสุดลง ด้วยเหตุผลอันควรของคนงานประมงหรือเจ้าของเรือประมง หรือในกรณีที่ คนงานประมงไม่สามารถทำหน้าที่ตามข้อตกลงการทำงานได้อีกต่อไป หรือไม่เป็นที่คาดหวังให้ทำงานใน สภาพการณ์ที่มีลักษณะเฉพาะได้ ทั้งนี้ ให้บังคับใช้กับคนงานประมงบนเรือที่ถูกโอนย้ายจากเรือด้วยเหตุผล เดียวกับการย้ายจากเรือไปสู่ท่าเรือต่างประเทศ
2. เจ้าของเรือประมงต้องรับภาระค่าใช้จ่ายในการส่งตัวกลับ ตามที่อ้างถึงในวรรค 1 ของมาตรานี้ เว้นแต่ในกรณีที่พบว่า คนงานประมง ได้กระทำความผิดอย่างร้ายแรงต่อเงื่อนไขในข้อตกลงการทำงาน ตาม กฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ภายในประเทศ
3. สมาชิกต้องกำหนดไว้ในวิธีการทางกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ เกี่ยวกับสภาพการณ์ที่ ชัดเจนซึ่งทำให้คนงานประมงที่อยู่ภายใต้วรรค 1 ของมาตรานี้ มีสิทธิได้รับการส่งตัวกลับ ระยะเวลาสูงสุด ในการปฏิบัติงานบนเรือที่ทำให้คนงานประมงมีสิทธิได้รับการส่งตัวกลับ และจุดหมายปลายทางที่สามารถ ส่งตัวคนงานประมงได้
4. หากเจ้าของเรือประมงไม่ดำเนินการส่งตัวกลับ ตามที่อ้างถึงในมาตรานี้ ประเทศสมาชิกที่เป็น เจ้าของเรือต้องดำเนินการส่งตัวคนงานประมงที่เกี่ยวข้องกลับ และต้องมีสิทธิเรียกคืนค่าใช้จ่ายจากเจ้าของ เรือประมง
5. กฎหมายและข้อบังคับภายในประเทศต้องไม่มีอคติต่อสิทธิใดๆ ของเจ้าของเรือเพื่อเรียกค่าใช้จ่าย ในการส่งตัวกลับคืนภายใต้ข้อตกลงของบุคคลที่สาม

การคัดเลือกและการบรรจุ

มาตรา 22

การคัดเลือกและการบรรจุคนงานประมง

1. สมาชิกแต่ละประเทศที่มีหน่วยบริการของรัฐด้านการคัดเลือกและการบรรจุคนงานประมงต้องทำ ให้มั่นใจได้ว่า หน่วยบริการเป็นส่วนหนึ่งของ หรือเป็นการร่วมมือกับหน่วยบริการจัดหางานของรัฐที่มี ให้กับคนงานและนายจ้างทุกคน
2. หน่วยบริการใด ๆ ของเอกชนที่ดำเนินการคัดเลือกและการบรรจุคนงานประมงในเขตอาณาของ ประเทศสมาชิกต้องดำเนินการให้สอดคล้องกับระบบอันเป็นมาตรฐานด้านการออกไปอนุญาต หรือการออก ไปรับรอง หรือข้อบังคับในรูปแบบอื่น ๆ ซึ่งต้องมีการกำหนดขึ้น เก็บรักษา หรือปรับเปลี่ยน ภายหลังจากที่ ได้ทำการปรึกษาหารือแล้วเท่านั้น

3. ประเทศสมาชิกต้องกำหนดโดยวิธีการทางกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ในการ
- (ก) ห้ามหน่วยบริการคัดเลือกและการบรรจุใช้วิธีการ กลไก หรือบัญชีรายชื่อ เพื่อกีดกันหรือขัดขวางคนประจำเรือไม่ให้ได้รับมอบหมายงาน
 - (ข) กำหนดว่า ค่าธรรมเนียม หรือค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ในการคัดเลือกและบรรจุคนงานประมง ทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่ว่าจะโดยทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วน ต้องไม่เป็นภาระของคนงานประมง และ
 - (ค) พิจารณากำหนดเงื่อนไขในการพักหรือเพิกถอนใบอนุญาต ใบรับรอง หรือการรับมอบอำนาจอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันของหน่วยบริการคัดเลือกหรือบรรจุนกของเอกชน ในกรณีที่มีฝ่าฝืนกฎหมาย หรือข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง และระบุเงื่อนไขซึ่งหน่วยบริการคัดเลือกและบรรจุนกสามารถดำเนินการได้

หน่วยบริการจัดหางานของเอกชน

4. ตามอนุสัญญานี้ ประเทศสมาชิกที่ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ฉบับที่ 181 ว่าด้วยหน่วยบริการจัดหางานของเอกชน พ.ศ. 2540 อาจแบ่งความรับผิดชอบไปให้หน่วยบริการจัดหางานของเอกชนที่ให้บริการตาม วรรค 1 (ข) ของมาตรา 1 ของอนุสัญญานี้ฉบับนั้น เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้ฉบับนั้นต้องกำหนดและจัดแบ่งลำดับของความรับผิดชอบของหน่วยบริการจัดหางานของเอกชนและของเจ้าของเรือประมง ซึ่งเป็น “ผู้ใช้ประโยชน์ในกิจการ” ตามที่จัดให้ไว้ในมาตรา 12 ของอนุสัญญานี้ฉบับนั้น ประเทศสมาชิกต้องยอมรับกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ เพื่อทำให้มั่นใจว่าไม่มีการแบ่งลำดับความรับผิดชอบหรือข้อผูกพันให้กับหน่วยบริการจัดหางานของเอกชน และผู้ใช้ประโยชน์ในกิจการตามอนุสัญญานี้ต้องป้องกันคนงานประมงออกจากการถือสิทธิ์ในการยึดทรัพย์ที่เกิดขึ้นกับเรือประมง

5. แม้ว่าบทบัญญัติในวรรค 4 เจ้าของเรือประมงต้องรับผิดชอบในเหตุการณ์ที่หน่วยบริการจัดหางานของเอกชนกระทำผิดสัญญาต่อคนงานประมง ในบริบทของอนุสัญญานี้ฉบับที่ 181 ว่าด้วยหน่วยบริการจัดหางานของเอกชน พ.ศ. 2540 เจ้าของเรือประมง คือ ผู้ใช้ประโยชน์ในกิจการ

6. บทบัญญัติในมาตรานี้ ต้องไม่ถือเป็นการบังคับให้ประเทศสมาชิกยินยอมให้หน่วยบริการจัดหางานของเอกชนทำข้อตกลงเพื่อเข้าดำเนินงานในภาคประมงตามวรรค 4 ของมาตรานี้

การจ่ายเงินให้แก่คนงานประมง

มาตรา 23

ภายหลังจากทำการปรึกษาหารือแล้ว สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ที่กำหนดให้คนงานประมงต้องได้รับการจ่ายค่าจ้างทุกเดือน หรือเป็นประจำ

มาตรา 24

สมาชิกแต่ละประเทศต้องกำหนดให้ คนงานประมงทุกคนที่ทำงานบนเรือประมงต้องมีวิธีการโอนเงินที่ได้รับมา โดยทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วน รวมทั้ง ค่าจ้างล่วงหน้าของตน ให้แก่ครอบครัว โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย

ส่วนที่ 5 ที่พักอาศัยและอาหาร

มาตรา 25

สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ในเรื่องที่พักอาศัย อาหาร และน้ำดื่มบนเรือประมงที่ชักธงของประเทศตน

มาตรา 26

สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ที่กำหนดให้ที่พักอาศัยบนเรือประมงที่ชักธงของประเทศตนต้องมีขนาดและคุณภาพที่เพียงพอ และมีอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับการทำงานบนเรือและระยะเวลาการใช้ชีวิตบนเรือ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มาตรการต่าง ๆ ดังกล่าว ซึ่งต้องกล่าวถึงเรื่องดังต่อไปนี้ ตามความเหมาะสม

- (ก) การอนุมัติแผนสำหรับการก่อสร้างหรือตัดแปลงเรือประมง ในส่วนที่เกี่ยวกับที่พักอาศัย
- (ข) การบำรุงรักษาที่พักอาศัย และพื้นที่ประกอบอาหาร โดยคำนึงถึง สุขลักษณะ ความปลอดภัยโดยรวม และสภาพที่มีความสะดวกสบายและส่งผลดีต่อสุขภาพอนามัย
- (ค) การระบายอากาศ ความร้อน ความเย็น และแสงสว่าง
- (ง) การลดความสั่นสะเทือนและเสียงที่ดังมากเกินไป
- (จ) ที่ตั้ง ขนาด วัสดุในการก่อสร้าง เครื่องเรือนและอุปกรณ์ที่ติดตั้งในห้องนอน ห้องรับประทานอาหาร และบริเวณที่พักอาศัยอื่น ๆ
- (ฉ) อุปกรณ์สุขภัณฑ์ รวมถึง ห้องสุขา และสิ่งอำนวยความสะดวกในการซักล้าง และการจัดให้มีน้ำร้อนและน้ำเย็นที่เพียงพอ และ
- (ช) ระเบียบปฏิบัติเพื่อตอบสนองต่อข้อร้องเรียนเกี่ยวกับ ที่พักอาศัยที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของอนุสัญญา

มาตรา 27

สมาชิกต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ที่กำหนดให้

- (ก) อาหารที่จัดหาและให้บริการบนเรือต้องมีปริมาณ คุณภาพ และคุณค่าทางโภชนาการที่เพียงพอ
- (ข) น้ำดื่มต้องมีคุณภาพและปริมาณที่เพียงพอ และ

- (ค) เจ้าของเรือประมงต้องจัดอาหารและน้ำดื่มให้แก่คนงานประมง โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย อย่างไรก็ตาม ตามกฎหมายและข้อบังคับภายในประเทศสามารถเรียกคืนค่าใช้จ่ายนั้นเป็นค่าใช้จ่ายในการประกอบการได้ หากข้อตกลงร่วมว่าด้วย ระบบส่วนแบ่ง หรือข้อตกลงในการทำงานของคนงานประมงกำหนดไว้

มาตรา 28

1. กฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ที่ประเทศสมาชิกได้บัญญัติขึ้น ตามมาตรา 25 – 27 ต้องทำให้บังเกิดผลอย่างเต็มที่ตามภาคผนวก III ว่าด้วยที่พักอาศัยบนเรือประมง ทั้งนี้ สามารถแก้ไขภาคผนวก III ได้ตามวิธีการที่กำหนดไว้ในมาตรา 45

2. ประเทศสมาชิกที่ไม่อยู่ในสถานะที่จะนำทบัญญัติตามภาคผนวก III ไปปฏิบัติได้นั้น หลังจากได้มีการปรึกษาหารือแล้ว ให้สามารถรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ของตนซึ่งเทียบเคียงกันได้ ในสาระสำคัญกับทบัญญัติที่กำหนดไว้ในภาคผนวก III โดยยกเว้นทบัญญัติที่เกี่ยวพันถึงมาตรา 27

ส่วนที่ 6 การดูแลทางการแพทย์ การคุ้มครองสุขภาพ และการประกันสังคม

การดูแลทางการแพทย์

มาตรา 29

สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ที่กำหนดให้

- (ก) เรือประมงต้องมีเวชภัณฑ์และอุปกรณ์ทางการแพทย์ที่เหมาะสมกับการปฏิบัติงานบนเรือ โดยให้คำนึงถึงจำนวนของคนงานประมงบนเรือ พื้นที่ปฏิบัติการ และระยะทางในการเดินเรือ
- (ข) เรือประมงต้องมีบุคคลบนเรืออย่างน้อยหนึ่งคนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมหรือผ่านการอบรมเรื่อง การปฐมพยาบาล และการดูแลทางการแพทย์ในรูปแบบอื่น ๆ และเป็นผู้มีความรู้ที่จำเป็นต่อการใช้อุปกรณ์ทางการแพทย์และเวชภัณฑ์ โดยให้คำนึงถึง จำนวนของคนงานประมงบนเรือ พื้นที่ปฏิบัติการ และระยะทางในการเดินเรือ
- (ค) อุปกรณ์ทางการแพทย์และเวชภัณฑ์ต้องมีคู่มือการใช้และข้อมูลต่าง ๆ ในภาษาและรูปแบบซึ่งบุคคลตามที่อยู่อาศัยในอนุวรรค (ข) สามารถเข้าใจได้
- (ง) เรือประมงต้องมีการติดตั้งวิทยุหรืออุปกรณ์สื่อสารทางดาวเทียมกับบุคคลหรือหน่วยบริการบนชายฝั่งที่สามารถให้คำปรึกษาทางการแพทย์ได้ โดยคำนึงถึงพื้นที่ปฏิบัติการ และระยะทางในการเดินเรือ
- (จ) คนงานประมงต้องมีสิทธิที่ได้รับการรักษาทางการแพทย์บนฝั่ง และมีสิทธิถูกนำตัวขึ้นบนฝั่งให้ทันเวลาเพื่อรับการรักษาพยาบาล ในกรณีได้รับบาดเจ็บสาหัสหรือเจ็บป่วยร้ายแรง

มาตรา 30

สำหรับเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือ มาตรการอื่น ๆ โดยให้คำนึงถึง จำนวนของแรงงานประมงบนเรือ พื้นที่ปฏิบัติการ และระยะทางในการเดินเรือ เพื่อกำหนดให้

- (ก) หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องกำหนดรายละเอียดของอุปกรณ์ทางการแพทย์และเวชภัณฑ์ที่จะนำไปใช้บนเรือ
- (ข) อุปกรณ์ทางการแพทย์และเวชภัณฑ์บนเรือต้องได้รับการบำรุงรักษาอย่างเหมาะสม และได้รับการตรวจสอบเป็นประจำตามช่วงเวลาที่กำหนดโดยหน่วยงานผู้ทรงอำนาจ และโดยบุคคลผู้รับผิดชอบ
- (ค) เรือต้องมีคู่มือทางการแพทย์ที่ได้รับการรับรอง หรือได้รับความเห็นชอบจากหน่วยงานผู้ทรงอำนาจ หรือคู่มือทางการแพทย์ระหว่างประเทศสำหรับเรือของ ILO/IMO/WHO
- (ง) เรือต้องสามารถใช้ระบบเตรียมการล่วงหน้าตามคำแนะนำทางการแพทย์ รวมถึง คำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้าน ที่มีถึงเรือที่อยู่ในทะเล ผ่านทางวิทยุหรือการสื่อสารผ่านดาวเทียม ซึ่งต้องพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา
- (จ) เรือต้องมีรายชื่อสถานีวิทย์และดาวเทียม ที่สามารถขอรับคำแนะนำทางการแพทย์ได้ และ
- (ฉ) การจัดให้แรงงานประมงได้รับการดูแลรักษาทางการแพทย์ในขณะที่อยู่บนเรือหรือบนฝั่ง ณ ท่าเรือต่างประเทศ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทั้งนี้ ให้มีขอบเขตที่สอดคล้องกับกฎหมายและแนวปฏิบัติภายในประเทศของประเทศสมาชิก

ความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน และการป้องกันอุบัติเหตุ

มาตรา 31

สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ เกี่ยวกับ

- (ก) การป้องกันอุบัติเหตุจากการทำงาน โรคจากการทำงาน และความเสี่ยงที่เกี่ยวข้องกับการทำงานบนเรือประมง รวมถึง การประเมินและการบริหารจัดการความเสี่ยง การฝึกอบรม และการให้ความรู้บนเรือแก่แรงงานประมง
- (ข) การฝึกอบรมของแรงงานประมงด้านการควบคุมเครื่องมือทำการประมงประเภทต่าง ๆ ที่จะต้องใช้ และด้านความรู้ในการทำประมง ซึ่งจะได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติ
- (ค) พันธกิจของเจ้าของเรือประมง หน่วยงานประมง และบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องในเรื่อง ความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยของแรงงานประมงที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี
- (ง) การรายงานและการสอบข้อเท็จจริง กรณีการเกิดอุบัติเหตุบนเรือประมงที่ซีกธงของประเทศตน
- (จ) การจัดตั้งคณะกรรมการร่วมด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยในการทำงาน หรือองค์คณะอื่น ๆ ตามความเหมาะสม หลังจากทำการปรึกษาหารือแล้ว

มาตรา 32

1. ข้อกำหนดของมาตรานี้ต้องบังคับใช้กับเรือประมงที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ซึ่งโดยปกติแล้วจะอยู่ในทะเลเกินกว่าสามวัน และเรืออื่น ๆ หลังจากทำการประมงหรือแล้ว โดยให้คำนึงถึง จำนวนของแรงงานประมงบนเรือ พื้นที่ปฏิบัติการ และระยะทางในการเดินเรือ

2. หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้อง

- (ก) กำหนดให้เจ้าของเรือประมงจัดทำวิธีปฏิบัติบนเรือเพื่อป้องกันการเกิดโรค การได้รับบาดเจ็บ และอุบัติเหตุจากการทำงาน โดยให้สอดคล้องกับกฎหมาย ข้อบังคับ ข้อตกลงจากการร่วมเจรจาต่อรอง และแนวปฏิบัติภายในประเทศ หลังจากทำการประมงหรือแล้ว โดยคำนึงถึง อันตรายและความเสี่ยงเฉพาะด้านบนเรือประมง และ
- (ข) กำหนดให้เจ้าของเรือประมง ใต้กึ่ง คนงานประมง และบุคคลอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องต้องได้รับคู่มือ การฝึกอบรม วัสดุ หรือข้อมูลอื่น ๆ ที่เหมาะสมและเพียงพอต่อการประเมินและการจัดการความเสี่ยงด้านความปลอดภัยและสุขภาพอนามัยบนเรือประมง

3. เจ้าของเรือประมงต้อง

- (ก) ทำให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงทุกคนบนเรือจะได้รับการจัดทำให้ ซึ่งอุปกรณ์และชุดป้องกันภัยส่วนบุคคลที่เหมาะสม
- (ข) ทำให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงทุกคนบนเรือได้รับการฝึกอบรมความปลอดภัยพื้นฐานที่ผ่านความเห็นชอบของหน่วยงานผู้ทรงอำนาจ โดยหน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถอนุญาตเป็นหนังสือให้ทำการยกเว้นข้อกำหนดนี้กับคนงานประมงที่มีความรู้และประสบการณ์ที่ทัดเทียมกันได้
- (ค) ทำให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงมีความคุ้นเคยกับอุปกรณ์และวิธีการทำงานของอุปกรณ์เป็นอย่างดีและเพียงพอ รวมถึง มาตรการด้านความปลอดภัยที่เกี่ยวข้อง ก่อนที่จะใช้อุปกรณ์ หรือมีส่วนในการปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 33

การประเมินความเสี่ยงเกี่ยวกับการประมงต้องดำเนินการตามความเหมาะสม โดยให้คนงานประมงหรือผู้แทนของคนงานประมงมีส่วนร่วมด้วย

การประกันสังคม

มาตรา 34

สมาชิกแต่ละประเทศต้องทำให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงที่โดยปกติแล้วพำนักอยู่ในเขตอาณาของตน และผู้อยู่ในความอุปการะตามความหมายที่บัญญัติโดยกฎหมายภายในประเทศ เป็นผู้มีสิทธิในสิทธิประโยชน์จากการคุ้มครองด้านการประกันสังคม ภายใต้สภาพที่เป็นคุณไม่น้อยกว่าที่ใช้บังคับกับคนงานอื่น ๆ รวมถึง บุคคลที่ได้รับการจ้างงาน ผู้ประกอบกิจการส่วนตัว ผู้มีถิ่นพำนักโดยปกติในเขตอาณาของประเทศสมาชิก

มาตรา 35

สมาชิกแต่ละประเทศต้องดำเนินการอย่างเป็นขั้นตอน ตามสภาพการณ์ภายในประเทศ เพื่อให้บรรลุผลถึงการคุ้มครองทางการประกันสังคมแบบครอบคลุมที่มีความคืบหน้า แก่คนงานประมงทุกคนที่มีถิ่นพำนักในเขตอาณาของตน

มาตรา 36

สมาชิกต้องร่วมมือกัน โดยความตกลงแบบทวิภาคี หรือพหุภาคี หรือการตกลงอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องตามกฎหมาย ข้อบังคับ หรือแนวปฏิบัติภายในประเทศ

- (ก) เพื่อบรรลุถึงการให้ความคุ้มครองจากประกันสังคมแบบครอบคลุมแก่คนงานประมงอย่างมีความคืบหน้า โดยคำนึงถึง หลักการแห่งการปฏิบัติที่เท่าเทียมกัน ไม่ว่าจะถือสัญชาติใด และ
- (ข) เพื่อทำให้มั่นใจได้ถึง การชำระไว้ซึ่ง สิทธิจากการประกันสังคมที่มีมาแต่เดิม หรือที่มีในระหว่างที่เป็นคนงานประมง ไม่ว่าจะมิถิ่นพำนักอยู่ที่ใด

มาตรา 37

สมาชิกสามารถพิจารณากำหนดกฎอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับกฎหมายการประกันสังคม ซึ่งใช้กับคนงานประมงที่อยู่ภายใต้บังคับ โดยความตกลงแบบทวิภาคีและพหุภาคี และบทบัญญัติอื่น ๆ ที่รับรองในกรอบงานขององค์การทางเศรษฐกิจเชิงบูรณาการในภูมิภาค โดยไม่ต้องคำนึงถึง ความรับผิดชอบตามความในมาตรา 34 มาตรา 35 และมาตรา 36

การคุ้มครองในกรณีการเสียชีวิต การบาดเจ็บ และการเจ็บป่วยอันเกี่ยวเนื่องกับงานที่ทำ

มาตรา 38

1. สมาชิกแต่ละประเทศต้องดำเนินมาตรการ ซึ่งสอดคล้องตามกฎหมาย ข้อบังคับ หรือแนวปฏิบัติภายในประเทศ เพื่อให้ความคุ้มครองคนงานประมงในกรณีการเสียชีวิต การบาดเจ็บ และการเจ็บป่วยอันเกี่ยวเนื่องกับงานที่ทำ
2. ในกรณีที่เกิดการประสบอันตราย เนื่องจากอุบัติเหตุหรือ โรคจากการทำงาน คนงานประมงต้องได้รับ
 - (ก) การดูแลรักษาทางการแพทย์ที่เหมาะสม และ
 - (ข) เงินทดแทน ตามกฎหมาย และข้อบังคับภายในประเทศ
3. เมื่อคำนึงคุณลักษณะเฉพาะของภาคการประมงแล้ว สามารถทำให้มั่นใจได้ถึง การคุ้มครองตามที่อ้างถึงในวรรค 1 ของมาตรานี้ โดย
 - (ก) ระบบสำหรับภาระรับผิดชอบของเจ้าของเรือ และ
 - (ข) การประกันภาคบังคับ เงินทดแทนสำหรับลูกจ้าง หรือโครงการอื่น ๆ

มาตรา 39

1. ในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติภายในประเทศสำหรับคนงานประมง สมาชิกแต่ละประเทศต้องรับรองกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ภายในประเทศ เพื่อให้มั่นใจได้ว่า เจ้าของเรือประมงได้รับพิชชอบในการจัดให้คนงานประมงบนเรือที่ชักธงของประเทศตน ได้รับการคุ้มครองสุขภาพอนามัย และการดูแลสุขภาพทางการแพทย์ ขณะได้รับการจ้างงาน หรือได้รับการมอบหมายงาน หรือทำงานบนเรือที่อยู่กลางทะเล หรือในท่าเรือต่างประเทศ กฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ดังกล่าวต้องทำให้มั่นใจได้ว่า เจ้าของเรือประมงรับผิดชอบออกค่าใช้จ่ายในการดูแลสุขภาพทางการแพทย์ รวมถึง การส่งเสริมและความช่วยเหลือเป็นวัสดุอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้อง ระหว่างรับการรักษาทางการแพทย์ในต่างประเทศ จนกระทั่งคนงานประมงนั้นได้รับการส่งตัวกลับ

2. กฎหมาย หรือข้อบังคับภายในประเทศสามารถอนุญาตให้มีการยกเว้นภาระรับผิดชอบของเจ้าของเรือประมงได้ หากเกิดการบาดเจ็บนอกเหนือจากการปฏิบัติงานบนเรือ หรือมีการปกปิดการเจ็บป่วยหรือการมีร่างกายอ่อนแอ ระหว่างการจ้างงาน หรือเกิดการบาดเจ็บหรือเจ็บป่วย เนื่องจาก การกระทำโดยประมาทของคนงานประมง

ส่วนที่ 7 การปฏิบัติตามและการบังคับใช้

มาตรา 40

สมาชิกแต่ละประเทศต้องใช้อำนาจศาลและการควบคุมเหนือเรือที่ชักธงของประเทศตนอย่างมีประสิทธิภาพ โดยการสร้างระบบเพื่อให้มั่นใจได้ถึง การปฏิบัติตามมาตรฐานของอนุสัญญาฉบับนี้ รวมถึง การตรวจ การรายงาน การติดตามควบคุม วิธีปฏิบัติในการร้องทุกข์ การลงโทษที่เหมาะสม และ มาตรการปรับปรุงแก้ไข ตามความเหมาะสม โดยให้สอดคล้องกับกฎหมาย หรือข้อบังคับภายในประเทศ

มาตรา 41

1. สมาชิกต้องกำหนดให้เรือประมงซึ่งอยู่ในทะเลเกินกว่าสามวัน ซึ่ง
 - (ก) เป็นเรือจะมีความยาว 24 เมตรขึ้นไป หรือ
 - (ข) นำร่องในระยะทางไม่เกิน 200 ไมล์ทะเลจากชายฝั่งของรัฐเจ้าของธง หรือนำร่องออกไปนอกไหล่ทวีป ไม่ว่าจะระยะทางจากชายฝั่งจะมากกว่าก็ตาม
 ต้องมีเอกสารที่ยังไม่หมดอายุ ซึ่งออกโดยหน่วยงานผู้ทรงอำนาจหรือบุคคลผู้กระทำการในนามของหน่วยงานผู้ทรงอำนาจ เพื่อระบุว่าเรือลำนี้ผ่านการตรวจในเรื่อง การปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ ในส่วนที่ว่าด้วย สภาพการทำงานและความเป็นอยู่
2. ระยะเวลาที่ออกเอกสารอาจเป็นระยะเวลาเดียวกันกับใบรับรองความปลอดภัยของเรือประมงของประเทศหรือของต่างชาติก็ได้ แต่ไม่ว่าจะกรณีใดก็ตามเอกสารดังกล่าวต้องมีอายุไม่เกิน 5 ปี

มาตรา 42

1. หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องแต่งตั้งพนักงานตรวจที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในจำนวนที่เพียงพอต่อการปฏิบัติการตามความรับผิดชอบที่กำหนดไว้ในมาตรา 41
2. ในการจัดทำระบบการตรวจที่มีประสิทธิภาพในเรื่องสภาพการทำงานและความเป็นอยู่บนเรือประมง นั้น สมาชิกสามารถมอบอำนาจตามความเหมาะสมให้แก่สถาบันของรัฐ หรือองค์กรอื่น ๆ ซึ่งเป็นที่ตระหนักแล้วว่า มีความสามารถและเป็นอิสระในการดำเนินการตรวจและออกเอกสารดังกล่าว ในทุกกรณีสมาชิกต้องคงไว้ซึ่งความรับผิดชอบอย่างเต็มที่ในการตรวจและการออกเอกสารที่เกี่ยวข้องกับสภาพการทำงานและความเป็นอยู่ของคนงานประมงบนเรือประมงที่ชักธงของประเทศตน

มาตรา 43

1. สมาชิกซึ่งได้รับข้อร้องเรียน หรือมีหลักฐานที่แสดงว่า เรือประมงที่ชักธงของประเทศตนกระทำการอันไม่สอดคล้องกับข้อกำหนดของอนุสัญญานี้ สมาชิกต้องดำเนินขั้นตอนที่จำเป็น เพื่อสอบข้อเท็จจริง และเพื่อทำให้มั่นใจได้ว่า ได้กระทำการแก้ไขข้อบกพร่องที่พบ
2. หากสมาชิกซึ่งเป็นรัฐเจ้าของท่าเรือที่เรือประมงได้จอดเทียบท่าด้วยเหตุผลทั่วไปทางธุรกิจ หรือเหตุผลทางปฏิบัติการอื่น ๆ ได้รับข้อร้องเรียนหรือมีหลักฐานว่า เรือประมงดังกล่าวกระทำการอันไม่สอดคล้องกับมาตรฐานของอนุสัญญานี้ ให้สมาชิกสามารถรายงานต่อรัฐบาลของประเทศเจ้าของธงเรือ พร้อมกับสำเนาแจ้งให้ผู้บัญชาการใหญ่ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศได้ทราบด้วย และสามารถดำเนินมาตรการต่าง ๆ ที่จำเป็น เพื่อเปลี่ยนแปลงสภาพใด ๆ บนเรือที่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยหรือสุขภาพอนามัย
3. ในการดำเนินมาตรการต่าง ๆ ตามที่อ้างถึงในวรรค 2 ของมาตรานี้ นั้น สมาชิกต้องแจ้งต่อผู้แทนที่อยู่ใกล้ที่สุดของรัฐเจ้าของธงเรือ โดยทันที และถ้าเป็นไปได้ ต้องเรียกผู้แทนดังกล่าวเข้าพบ สมาชิกต้องไม่กักหรือหน่วงเรือไว้โดยปราศจากเหตุผลอันสมควร
4. ตามวัตถุประสงค์ของมาตรานี้ คนงานประมง องค์กรทางวิชาชีพ สมาคม สหภาพแรงงาน หรือบุคคลใด ๆ ที่มีผลประโยชน์ในเรื่องความปลอดภัยของเรือ รวมถึง ผลประโยชน์ในเรื่องอันตรายต่อสุขภาพหรือความปลอดภัยของคนงานประมงบนเรือ สามารถยื่นข้อร้องเรียนได้
5. มาตรานี้ไม่ใช้บังคับกับข้อร้องเรียนที่สมาชิกพิจารณาแล้วว่า ไม่มีมูล

มาตรา 44

สมาชิกแต่ละประเทศต้องบังคับใข้อัญญานี้ในแนวทางที่จะทำให้มั่นใจได้ว่า เรือประมงที่ชักธงของประเทศที่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญา จะไม่ได้รับการปฏิบัติที่เป็นคุณยิ่งกว่าเรือประมงที่ชักธงของประเทศที่ให้สัตยาบันอนุสัญญาแล้ว

ส่วนที่ 8 การแก้ไขภาคผนวก I II และ III

มาตรา 45

1. ภายใต้บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญานี้ ที่ประชุมแรงงานระหว่างประเทศสามารถแก้ไขภาคผนวก I II และ III ได้ โดยคณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศสามารถบรรจุเรื่องดังกล่าวเข้าเป็นหัวข้อหนึ่งในวาระการประชุมเกี่ยวกับการ เสนอขอแก้ไข ซึ่งจัดโดยที่ประชุมไตรภาคีของคณะผู้เชี่ยวชาญ ทั้งนี้ การลงมติรับรองข้อเสนอดังกล่าวต้องได้รับคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของผู้มีสิทธิออกเสียงที่อยู่แสดงตนในที่ประชุม ทั้งยังเป็นจำนวนเสียงอย่างน้อยกึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกที่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้

2. การแก้ไขใด ๆ ที่ได้รับการรับรองแล้วตามวรรค 1 ของมาตรานี้ ต้องมีผลใช้บังคับกับประเทศสมาชิกที่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ นับจากวันที่มีการรับรองการแก้ไขล่วงไปแล้วหกเดือน เว้นเสียแต่ว่าสมาชิกรายนั้นได้แจ้งเป็นหนังสือต่อผู้อำนวยการใหญ่ว่า การแก้ไขดังกล่าวต้องไม่มีผลใช้บังคับกับประเทศสมาชิกรายนั้น หรือต้องมีผลใช้บังคับกับประเทศสมาชิกรายนั้นนับถัดจากวันที่ระบุไว้ในหนังสือประกาศแจ้งในภายหลัง

ส่วนที่ 9 บทบัญญัติท้ายบท

มาตรา 46

อนุสัญญานี้ทำการแก้ไขโดยอนุสัญญาว่าด้วย อายุขั้นต่ำ (ชาวประมง) พ.ศ. 2502 (ฉบับที่ 112) อนุสัญญาว่าด้วยการตรวจสอบสุขภาพ (ชาวประมง) พ.ศ. 2502 (ฉบับที่ 113) อนุสัญญาว่าด้วย ข้อบทในข้อตกลงของชาวประมง พ.ศ. 2502 (ฉบับที่ 114) และอนุสัญญาว่าด้วย ที่พักอาศัยของลูกเรือ (ชาวประมง) พ.ศ. 2509 (ฉบับที่ 126)

มาตรา 47

การให้สัตยาบันอนุสัญญานี้อย่างเป็นทางการต้องแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ เพื่อการลงทะเบียน

มาตรา 48

1. อนุสัญญานี้ต้องผูกพันเฉพาะสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศที่ผู้อำนวยการใหญ่ได้ลงทะเบียนการให้สัตยาบันแล้วเท่านั้น

2. อนุสัญญานี้ต้องมีผลบังคับใช้เมื่อพ้น 12 เดือน นับจากวันที่ผู้อำนวยการใหญ่ได้ลงทะเบียนการให้สัตยาบันของประเทศสมาชิกรายหนึ่ง 10 ประเทศ โดยในจำนวนนี้ต้องเป็นประเทศชายฝั่งจำนวน 8 ประเทศ

3. หลังจากนั้น อนุสัญญานี้ต้องมีผลบังคับใช้กับประเทศสมาชิกรายหนึ่ง 12 เดือน นับจากวันที่การให้สัตยาบันของประเทศสมาชิกรายนั้น ได้รับการลงทะเบียน

มาตรา 49

1. ประเทศสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้แล้ว สามารถประกาศบอกเลิกการให้สัตยาบันได้ ภายหลังจากครบกำหนดสิบปีนับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับเป็นครั้งแรก โดยแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่ สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อทำการลงทะเบียน การบอกเลิกดังกล่าวจะไม่มีผลจนกว่าจะพ้นหนึ่งปี นับจากการลงทะเบียนบอกเลิก

2. แต่ละประเทศสมาชิกที่ให้สัตยาบันอนุสัญญานี้ และไม่ได้ใช้สิทธิบอกเลิกในปีหลังจากครบกำหนดสิบปีตามความในวรรค 1 ของมาตรานี้ ต้องผูกพันตามอนุสัญญานี้ต่อไปอีกเป็นระยะเวลาสิบปี และหลังจากนั้นก็ยังสามารถประกาศบอกเลิกอนุสัญญานี้ได้ ภายในปีแรกของการครบสิบปีอีกรอบหนึ่งตามความที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้

มาตรา 50

1. ผู้อำนวยการใหญ่ของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศต้องแจ้งให้ประเทศสมาชิกทั้งปวงขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทราบถึง การลงทะเบียนการให้สัตยาบัน และการบอกเลิกทั้งปวงของประเทศสมาชิกขององค์การ

2. เมื่อได้ประกาศแจ้งให้สมาชิกขององค์การได้ทราบถึงการลงทะเบียนให้สัตยาบันของประเทศ หลังสุดที่จะทำให้อนุสัญญานี้มีผลบังคับใช้ ผู้อำนวยการใหญ่ต้องทำให้ประเทศสมาชิกขององค์การตระหนักถึงวันที่อนุสัญญานี้จะเริ่มมีผลบังคับใช้

มาตรา 51

ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศต้องแจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติเพื่อการลงทะเบียนตามมาตรา 102 แห่งกฎบัตรสหประชาชาติ ถึงรายละเอียดโดยสมบูรณ์ของการให้สัตยาบันอนุสัญญา การยอมรับ และการบอกเลิกการให้สัตยาบันอนุสัญญานี้

มาตรา 52

เมื่อใดก็ตามที่พิจารณาแล้ว เห็นว่ามีความจำเป็น คณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศต้องนำเสนอรายงานเรื่อง การมีผลปฏิบัติของอนุสัญญานี้ต่อที่ประชุมใหญ่ และต้องตรวจสอบถึงความเหมาะสมที่จะบรรจุเรื่องการพิจารณาแก้ไขอนุสัญญาเข้าไว้ในระเบียบวาระของการประชุมใหญ่

มาตรา 53

1. ที่ประชุมใหญ่ควรรับรองอนุสัญญาฉบับใหม่ที่แก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ เว้นเสียแต่ว่าอนุสัญญาฉบับใหม่ได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นว่า

- ก. การให้สัตยาบันอนุสัญญาที่แก้ไขใหม่ของประเทศสมาชิกต้องมีผลเป็นการประกาศยกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้โดยทันที โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของมาตรา 49 ข้างต้น เมื่ออนุสัญญาที่แก้ไขใหม่ได้มีผลใช้บังคับแล้ว และ
- ข. นับแต่วันที่อนุสัญญาที่แก้ไขใหม่มีผลใช้บังคับ อนุสัญญาฉบับนี้ต้องยุติการเปิดให้สัตยาบันโดยประเทศสมาชิก
2. ไม่ว่ากรณีใดๆ อนุสัญญาฉบับนี้ ต้องมีผลใช้บังคับตามปกติ ทั้งด้านรูปแบบและเนื้อหา ในประเทศสมาชิกทั้งหลายที่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว แต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาที่แก้ไขใหม่

มาตรา 54

ตัวบทอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและฝรั่งเศสมีผลเท่าเทียมกัน

ภาคผนวก I**การเปรียบเทียบหน่วยการวัด**

เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้ ในกรณีที่หน่วยงานผู้ทรงอำนาจตัดสินใจใช้หน่วยความยาวตลอดลำเรือ (LOA) เป็นพื้นฐานในการวัด แทนความยาว (L) ให้เทียบมาตรฐานวัด ดังนี้

- (ก) ความยาวตลอดลำเรือ (LOA) 16.5 เมตร เทียบได้กับความยาว (L) 15 เมตร
- (ข) ความยาวตลอดลำเรือ (LOA) 26.5 เมตร เทียบได้กับความยาว (L) 24 เมตร
- (ค) ความยาวตลอดลำเรือ (LOA) 50 เมตร เทียบได้กับความยาว (L) 45 เมตร

ภาคผนวก II

ข้อตกลงการทำงานของคนงานประมง

ข้อตกลงการทำงานของคนงานประมงต้องมีรายการหัวข้อดังต่อไปนี้ ยกเว้น ในกรณีที่ไม่มีความจำเป็นต้องใส่หัวข้อใดหัวข้อหนึ่ง หรือหลายหัวข้อ เนื่องจากมีการกำหนดไว้ในทางอื่นแล้ว โดยกฎหมาย หรือข้อบังคับภายในประเทศ หรือข้อตกลงร่วมจากการเจรจาต่อรอง

- (ก) นามสกุล และชื่ออื่น ๆ ของคนงานประมง วันเดือนปีเกิดหรืออายุ และสถานที่เกิด
- (ข) สถานที่และวันที่ทำข้อตกลง
- (ค) ชื่อ และเลขทะเบียนของเรือประมง หรือเรือซึ่งคนงานประมงทำงานบนเรือ
- (ง) ชื่อนายจ้าง หรือเจ้าของเรือประมง หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ทำข้อตกลงกับคนงานประมง
- (จ) การเดินเรือหรือเส้นทางการเดินเรือ หากสามารถกำหนดได้ในขณะทำข้อตกลง
- (ฉ) ความสามารถในตำแหน่งที่คนงานประมงได้รับการจ้างงาน หรือมอบหมายให้ทำงาน
- (ช) สถานที่ และวันที่คนงานประมงได้รับการกำหนดให้รายงานตัวเข้าทำงานบนเรือ ถ้าระบุได้
- (ซ) การจัดหาสิ่งต่าง ๆ ให้แก่คนงานประมง เว้นเสียแต่ ได้มีระบบอื่นไว้เป็นทางเลือกแล้ว ตามกฎหมายหรือข้อบังคับภายในประเทศ
- (ฌ) จำนวนค่าจ้าง หรือจำนวนส่วนแบ่ง และวิธีการคำนวณส่วนแบ่งดังกล่าว หากใช้ส่วนแบ่งเป็นพื้นฐานในการจ่ายค่าตอบแทน หรือจำนวนค่าจ้างและส่วนแบ่ง และวิธีคำนวณส่วนแบ่ง หากใช้ส่วนทั้งค่าจ้างและส่วนแบ่งเป็นพื้นฐานในการจ่ายค่าตอบแทน และค่าจ้างขั้นต่ำตามข้อตกลง
- (ฎ) การสิ้นสุดข้อตกลง และเงื่อนไขในการสิ้นสุดข้อตกลง
 - (i) หากข้อตกลงทำขึ้นโดยมีกำหนดระยะเวลา ให้กำหนดวันสิ้นสุดของข้อตกลง
 - (ii) หากข้อตกลงทำขึ้นโดยกำหนดเส้นทางการเดินเรือ ให้กำหนดท่าเรือปลายทาง และเวลาที่ข้อตกลงต้องสิ้นสุดลง ภายหลังจากเรือเทียบท่า ก่อนที่คนงานประมงจะถูกเลิกจ้าง
 - (iii) หากข้อตกลงทำขึ้นโดยไม่มีกำหนดระยะเวลาสิ้นสุด ให้กำหนดเงื่อนไขที่แต่ละฝ่ายมีสิทธิบอกเลิกข้อตกลง ตลอดจน ระยะเวลาแจ้งการบอกเลิกข้อตกลง โดยระยะเวลานั้นต้องไม่น้อยเกินไปสำหรับ นายจ้าง หรือเจ้าของเรือประมง หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ทำข้อตกลงกับคนงานประมง
- (ฏ) การคุ้มครองที่ครอบคลุมถึงคนงานประมง ในกรณีเสียชีวิต บาดเจ็บ หรือเจ็บป่วยอันเกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน
- (ถ) จำนวนวันลาประจำปีโดยได้รับค่าจ้าง หรือสูตรที่ใช้ในการคำนวณวันลา เท่าที่จะสามารถปฏิบัติได้
- (ฐ) ขอบเขตของการประกันสังคมและสุขภาพ และสิทธิประโยชน์ที่นายจ้าง เจ้าของเรือประมง หรือบุคคลอื่น ๆ ที่ได้จัดให้แก่คนงานประมงตามข้อตกลงกับคนงานประมง ตามที่จะพึงปฏิบัติ
- (ฑ) สิทธิของคนงานประมงที่จะได้รับการส่งตัวกลับ
- (ฒ) สิ่งอ้างอิงในการทำข้อตกลงจากการร่วมเจรจาต่อรอง เท่าที่จะสามารถปฏิบัติได้

- (ณ) ช่วงเวลาในการพักขั้นต่ำ ตามกฎหมาย ข้อบังคับ หรือมาตรการอื่น ๆ ภายในประเทศ และ
- (ด) รายการหัวข้ออื่นใดตามที่กฎหมาย และข้อบังคับภายในประเทศกำหนด

ภาคผนวก III
ที่พักอาศัยบนเรือประมง

บททั่วไป

1. เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของอนุสัญญานี้

(ก) “เรือประมงใหม่” หมายถึง เรือประมงซึ่ง

- (i) มีการทำสัญญาการต่อเรือหรือตัดแปลงส่วนใหญ่ของเรือ ณ วันที่ หรือหลังจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับกับประเทศสมาชิกที่เกี่ยวข้อง หรือ
- (ii) ได้มีการทำสัญญาการต่อเรือหรือตัดแปลงส่วนใหญ่ของเรือมาก่อนวันที่อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับกับประเทศสมาชิกที่เกี่ยวข้อง และทำการส่งมอบเรือภายในระยะเวลา 3 ปีขึ้นไป นับจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ หรือ
- (iii) ในกรณีที่ไม่มีการทำสัญญาการต่อเรือ ให้ถือเอา ณ วันที่ หรือหลังจากวันที่อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับกับประเทศสมาชิกที่เกี่ยวข้อง ซึ่งได้ทำการ
 - วางกระดูกงูของเรือ
 - ขึ้นโครงก่อสร้างที่สามารถบ่งชี้ว่า ได้เริ่มต่อเรือประเภทนั้น หรือ
 - เริ่มประกอบชิ้นส่วนอย่างน้อย 50 ตัน หรือร้อยละ 1 ของวัสดุก่อสร้างทั้งหมดที่ได้ประมาณการแล้วแต่อย่างใดอย่างหนึ่งจะน้อยกว่า

(ข) “เรือที่มีอยู่แล้ว” หมายถึง เรือซึ่งไม่ใช่เรือประมงใหม่

2. บทบัญญัติต่อนี้ต้องใช้บังคับกับเรือประมงใหม่ เรือประมงที่มีคาดฟ้า ภายใต้ข้อยกเว้นใด ๆ ที่มีตามมาตรา 3 ของอนุสัญญานี้ หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถบังคับใช้ข้อกำหนดในภาคผนวกนี้ กับเรือที่มีอยู่แล้ว หากได้พิจารณาแล้วว่า มีเหตุผลสมควร และสามารถปฏิบัติได้ ทั้งนี้ ภายหลังจากการปรึกษาหารือกันแล้ว

3. ภายหลังจากการปรึกษาหารือ หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถอนุญาตให้มีการเปลี่ยนแปลงบทบัญญัติในภาคผนวกนี้ ในการใช้บังคับกับเรือประมงที่โดยปกติอยู่ในทะเลน้อยกว่า 24 ชั่วโมง โดยคนงานประมงไม่ได้อาศัยอยู่บนเรือในขณะที่เรือเทียบท่า ในกรณีของเรือดังกล่าว หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องทำให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงที่เกี่ยวข้องมีสิ่งอำนวยความสะดวกที่เพียงพอ เพื่อการพักผ่อน การรับประทานอาหาร และการสุขาภิบาล

4. การเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่สมาชิกได้กระทำภายใต้วรรค 2 ของภาคผนวกนี้ ต้องรายงานต่อองค์การแรงงานระหว่างประเทศ ตามมาตรา 22 แห่งธรรมนูญขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ

5. ข้อกำหนดสำหรับเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไปสามารถนำมาบังคับใช้กับ เรือที่มีความยาวระหว่าง 15 เมตรถึง 24 เมตร หากหน่วยงานผู้ทรงอำนาจได้พิจารณาแล้วว่า มีเหตุผลสมควร และสามารถปฏิบัติได้ ทั้งนี้ ภายหลังจากการปรึกษาหารือกันแล้ว

6. คนงานประมงที่ทำงานบนเรือลำเลียงสิ่งของ ซึ่งมีที่พักอาศัย และเครื่องสุขภัณฑ์ที่ไม่เพียงพอ ต้องจัดให้คนงานประมงเหล่านั้นได้ใช้ที่พักอาศัย และสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าว บนเรือแม่

7. สมาชิกสามารถขยายขอบเขตของข้อกำหนดในภาคผนวกนี้ในเรื่อง เสียง ความสั่นสะเทือน การระบายอากาศ การทำความร้อน การปรับอากาศ และการให้แสงสว่างในพื้นที่ทำงาน และพื้นที่เก็บของ หากพิจารณาแล้วว่าเหมาะสม และจะไม่ส่งผลในทางลบต่อหน้าที่ของกระบวนการทำงาน หรือสภาพการทำงาน หรือคุณภาพในการจับปลา

8. การใช้น้ำหนักตันกรอสตามที่อ้างถึงในมาตรา 5 ของอนุสัญญานี้ให้จำกัดเฉพาะวรรค 14, 37, 38, 41, 43, 46, 49, 53, 55, 61, 64, 65 และ 67 ของภาคผนวกนี้เท่านั้น เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์เหล่านี้ หลังจากได้ปรึกษาหารือกันแล้ว ให้หน่วยงานผู้ทรงอำนาจตัดสินใจใช้น้ำหนักตันกรอส (gt) เป็นพื้นฐานในการวัด

(ก) 75 ตันกรอสต้องพิจารณาเทียบได้กับความยาว (L) 15 เมตร หรือความยาวตลอดลำเรือ 16.5 เมตร

(ข) 300 ตันกรอสต้องพิจารณาเทียบได้กับความยาว (L) 24 เมตร หรือความยาวตลอดลำเรือ 26.5 เมตร

(ค) 950 ตันกรอสต้องพิจารณาเทียบได้กับความยาว (L) 45 เมตร หรือความยาวตลอดลำเรือ 50 เมตร

การวางแผนและการควบคุม

9. ในทุกกรณีที่มีการต่อเรือใหม่ หรือมีการบูรณะที่พักอาศัยของลูกเรือบนเรือ หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องกระทำจนเป็นพอใจได้ว่า เรือเหล่านั้นต้องเป็นไปตามข้อกำหนดของภาคผนวกนี้ และหน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องกำหนดให้เรือที่เปลี่ยนธงมาชักธงของประเทศสมาชิก และเรือที่มีการดัดแปลงที่พักอาศัยของคนงานประมงบนเรืออย่างมาก ต้องปฏิบัติตามภาคผนวกนี้ ตามขอบเขตซึ่งปฏิบัติได้ ทั้งนี้ ข้อกำหนดนี้ให้บังคับใช้ตามวรรค 2 ของภาคผนวกนี้

10. ในกรณีตามที่กล่าวไว้ในวรรค 9 ของภาคผนวกนี้ ต้องส่งแผนงาน โดยละเอียดและข้อมูลเกี่ยวกับที่พักอาศัยสำหรับเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ให้หน่วยงานผู้ทรงอำนาจหรือหน่วยที่ได้รับมอบอำนาจ เพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบ

11. ในทุกกรณีที่เรือมีความยาว 24 เมตรขึ้นไป เมื่อมีการบูรณะหรือดัดแปลงที่พักอาศัยของลูกเรือประมงบนเรือเป็นอย่างมาก หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องเข้าตรวจที่พักอาศัยเพื่อให้เป็นไปตามข้อกำหนดของอนุสัญญานี้ และเมื่อเรือได้ทำการเปลี่ยนธงมาชักธงของประเทศสมาชิก หน่วยงานผู้ทรงอำนาจอาจเข้าไปตรวจที่พักอาศัยของลูกเรือประมงเพิ่มเติมได้ตามดุลพินิจ ทั้งนี้ เพื่อให้การปฏิบัติตามข้อกำหนดเป็นไปตามการบังคับใช้ในวรรค 2 ของภาคผนวกนี้

12. หากเรือมีการเปลี่ยนธง หน่วยงานผู้ทรงอำนาจของประเทศสมาชิกซึ่งเป็นเจ้าของเรือต้องรับเอาข้อกำหนดทางเล็กรวรรคที่ 15, 39, 47 และ 62 ของภาคผนวกนี้ไประงับการบังคับใช้กับเรือได้

การออกแบบและการต่อเรือ

ความสูงของห้อง

13. ในบริเวณที่พักอาศัยทุกที่ที่ต้องมีความสูงเหนือศีรษะที่เพียงพอ ในบริเวณที่คนงานประมงอาจต้องยืนเป็นระยะเวลาสั้น หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องกำหนดความสูงขั้นต่ำของห้อง

14. สำหรับเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ความสูงขั้นต่ำของห้องในบริเวณที่พักอาศัยทุกที่ที่ต้องมีความสูงไม่น้อยกว่า 200 เซนติเมตร

15. แม้จะมีบทบัญญัติของ paragraph 14 หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถตัดสินใจว่า ความสูงขั้นต่ำของห้องที่อนุญาตได้ต้องไม่น้อยกว่า 190 เซนติเมตร ในบางพื้นที่ หรือบางส่วนของพื้นที่ในบริเวณที่พักอาศัยซึ่งต้องเป็นที่พอใจแล้วว่าพื้นที่นี้มีความเหมาะสมและไม่เป็นเหตุให้คนงานประมงเกิดความไม่สะดวกสบาย หลังจากที่ได้มีการปรึกษาหารือกันแล้ว

การเข้าสู่บริเวณที่พักอาศัย และไปมาระหว่างบริเวณที่พักอาศัย

16. ห้ามมิให้มีการเข้าสู่ห้องนอนได้โดยตรง จากห้องเก็บปลาและพื้นที่ตั้งเครื่องยนต์ เว้นแต่มีไว้เพื่อเป็นทางออกฉุกเฉิน โดยต้องหลีกเลี่ยงการเข้าสู่ห้องนอนได้โดยตรงจากห้องประกอบอาหาร ห้องเก็บของ ห้องอบแห้ง หรือพื้นที่สุขาภิบาลส่วนรวม ตามเหตุผลสมควรและสามารถกระทำได้ เว้นแต่ได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

17. สำหรับเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ต้องไม่มีการเข้าสู่ห้องนอนได้โดยตรงจากห้องเก็บปลา และพื้นที่ตั้งเครื่องยนต์ หรือจากห้องประกอบอาหาร ห้องเก็บของ ห้องอบแห้ง หรือพื้นที่สุขาภิบาลส่วนรวม เว้นแต่มีไว้เพื่อเป็นทางออกฉุกเฉิน บทบัญญัตินี้ไม่ได้ยกเว้น การใช้พื้นที่สุขาภิบาลร่วมกันระหว่างสองเคบิน

ฉนวนกันความร้อน

18. บริเวณที่พักอาศัยต้องมีฉนวนกันความร้อนอย่างเพียงพอ วัสดุที่ใช้ในการสร้างผนังกันด้านใน แผ่นและวัสดุบุฝาผนัง พื้นและส่วนเชื่อมต่อ ต้องมีความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์การใช้งาน และช่วยให้เกิดสภาพแวดล้อมที่ดีต่อสุขภาพ โดยต้องมีการระบายน้ำอย่างเพียงพอในบริเวณที่พักอาศัย

เรื่องอื่นๆ

19. ต้องดำเนินการที่สามารถกระทำได้ทั้งปวง เพื่อปกป้องที่พักอาศัยของลูกเรือบนเรือประมงจากแมลงวันและแมลงอื่นๆ เมื่อเรือนั้นทำการประมงในบริเวณที่มียุบรวกวน

20. ต้องจัดให้มีทางออกฉุกเฉินจากบริเวณที่พักอาศัยของลูกเรือ ตามความจำเป็น

เสียงและความสั่นสะเทือน

21. หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องมีมาตรการที่จำกัดเสียงและความสั่นสะเทือนไม่ให้มากเกินไปในบริเวณที่พักอาศัย และเท่าที่จะสามารถกระทำได้ ตามมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

22. หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องรับรองมาตรฐานด้านเสียงและความสั่นสะเทือนในบริเวณที่พักอาศัยในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ซึ่งต้องทำให้มั่นใจได้ว่า คนงานประมงได้รับการคุ้มครองที่เพียงพอจากผลกระทบของเสียงและความสั่นสะเทือนดังกล่าว รวมทั้ง ความเหนื่อยล้าที่เกิดจากผลของเสียงและความสั่นสะเทือนนั้น

การระบายอากาศ

23. ต้องมีการระบายอากาศในบริเวณที่พักอาศัย โดยคำนึงถึงสภาพภูมิอากาศ ระบบการระบายอากาศต้องทำให้อากาศอยู่ในสภาพที่พึงพอใจของคนงานประมงในขณะที่อยู่บนเรือ

24. การระบายอากาศ หรือมาตรการอื่น ๆ ที่มีต้องสามารถปกป้องบุคคลที่ไม่สูบบุหรี่จากควันของบุหรี่ได้

25. เรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไปต้องมีการติดตั้งระบบระบายอากาศสำหรับที่พักอาศัย ซึ่งต้องมีการควบคุมให้มีการรักษาสภาพอากาศให้เป็นที่พอใจ และต้องทำให้มั่นใจได้ถึง การเคลื่อนที่ของอากาศที่เพียงพอในทุกสภาพภูมิอากาศและฤดูกาล ระบบการระบายอากาศต้องทำงานตลอดเวลาที่คนงานประมงอยู่บนเรือ

การทำความร้อนและการปรับอากาศ

26. ต้องมีการทำความร้อนที่เพียงพอในบริเวณที่พักอาศัย โดยคำนึงถึงสภาพภูมิอากาศ

27. ต้องมีความร้อนที่เพียงพอในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป โดยผ่านระบบการทำความร้อน ยกเว้นเรือประมงที่ทำการประมงเฉพาะในเขตร้อน ระบบการทำความร้อนต้องให้ความร้อนในทุกสภาพอากาศ ตามความจำเป็น และต้องทำงานเมื่อคนงานประมงอาศัยหรือทำงานอยู่บนเรือ และเมื่อมีสภาพอากาศที่ต้องการความร้อน

28. เรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ซึ่งได้รับการยกเว้นเนื่องจากทำการอยู่ในบริเวณที่สภาพอุณหภูมิไม่ต้องการระบบทำความร้อน ต้องจัดให้มีการปรับอากาศในบริเวณที่พักอาศัย หอบังคับการเรือ ห้องวิทยุ และห้องควบคุมเครื่องจักรส่วนกลาง

แสงสว่าง

29. บริเวณที่พักอาศัยทุกแห่งต้องมีแสงสว่างที่เพียงพอ

30. ที่พักอาศัยต้องมีแสงธรรมชาติเพิ่มเติมจากแสงประดิษฐ์ เท่าที่จะสามารถกระทำได้ ในกรณีที่มีแสงจากธรรมชาติในห้องนอน ต้องมีวิธีการในการกันแสงดังกล่าวด้วย

31. ต้องจัดให้มีแสงสว่างสำหรับอ่านหนังสือสำหรับทุกเตียงนอน เพิ่มเติมจากแสงธรรมชาติในห้องนอน

32. ต้องจัดให้มีไฟฉุกเฉินในห้องนอน

33. ในกรณีที่เรือไม่มีการติดตั้งไฟฉุกเฉินในห้องรับประทานอาหาร ทางเดิน และบริเวณใด ๆ ที่อาจใช้เป็นทางออกฉุกเฉินแล้ว ต้องมีการติดตั้งแสงสว่างถาวรในเวลากลางคืนในบริเวณต่าง ๆ ดังกล่าว

34. แสงสว่างในบริเวณที่พักอาศัยบนเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ต้องเป็นไปตามมาตรฐานที่หน่วยงานผู้ทรงอำนาจกำหนด ทั้งนี้ ในบริเวณที่พักอาศัยซึ่งสามารถเคลื่อนไหวได้โดยอิสระ มาตรฐานขั้นต่ำด้านแสงสว่างดังกล่าวต้องอยู่ในระดับที่บุคคลสายตาปกติสามารถอ่านหนังสือพิมพ์โดยทั่วไปได้ในวันที่อากาศแจ่มใส

ห้องนอน

เรื่องทั่วไป

35. ห้องนอนต้องตั้งอยู่ในที่ที่ได้รับผลกระทบน้อยที่สุดจากการเคลื่อนที่และการเร่งความเร็วของเรือ ในกรณีที่การออกแบบ ปริมาตร หรือวัตถุประสงค์ของเรือเอื้อให้ทำได้ แต่ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม ต้องตั้งอยู่บริเวณส่วนหน้าของผนังกันชน

พื้นที่

36. จำนวนของบุคคลต่อห้องนอน และพื้นที่ต่อบุคคล ยกเว้น พื้นที่วางเตียงและตู้เก็บของ ต้องมีการจัดพื้นที่ที่เพียงพอและให้สะดวกสบายแก่คนงานประจำที่อยู่บนเรือ โดยคำนึงถึง การปฏิบัติการของเรือ

37. ในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป แต่ไม่เกิน 45 เมตร นั้น พื้นที่ของห้องนอนสำหรับบุคคลหนึ่งคน โดยไม่รวมเตียงและตู้เก็บของ ต้องมีพื้นที่ไม่น้อยกว่า 1.5 ตารางเมตร

38. ในเรือที่มีความยาว 45 เมตรขึ้นไป นั้น พื้นที่ในห้องนอนสำหรับบุคคลหนึ่งคน โดยไม่รวมเตียงและตู้เก็บของ ต้องมีพื้นที่ไม่น้อยกว่า 2 ตารางเมตร

39. แม้ว่าบทบัญญัติในวรรค 37 และ 38 หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถตัดสินใจว่าพื้นที่อย่างน้อยที่กำหนดในห้องนอนต่อคน โดยไม่รวมเตียงหรือที่เก็บของ จะต้องไม่น้อยกว่า 1.0 และ 1.5 ตารางเมตรตามลำดับ ภายหลังจากที่ได้ปรึกษาหารือกันแล้ว หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องทำให้พอใจได้ว่าพื้นที่ที่จัดให้มีความเหมาะสมและจะไม่มีผลก่อให้เกิดความไม่สะดวกแก่คนงานประจำ

จำนวนคนต่อห้องนอน

40. ในกรณีที่ไม่ได้กำหนดขอบเขตไว้เป็นอย่างอื่น จำนวนคนที่อนุญาตให้อยู่ในห้องนอนแต่ละห้องได้ต้องไม่เกิน 6 คน

41. ในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป จำนวนคนที่อนุญาตให้อยู่ในห้องนอนแต่ละห้องได้ต้องไม่เกิน 4 คน หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถอนุญาตให้ยกเว้นข้อกำหนดนี้ได้เป็นบางกรณี หากพิจารณาจาก

ขนาด ประเภท หรือวัตถุประสงค์การปฏิบัติการของเรือแล้ว เห็นว่า ข้อกำหนดไม่มีความเหมาะสมหรือไม่สามารถจะกระทำได้

42. ในกรณีไม่ได้กำหนดขอบเขตไว้เป็นอย่างอื่น ต้องจัดห้องนอนเดี่ยว หรือห้องนอนให้กับนายประจำเรือ เท่าที่จะสามารถกระทำได้

43. ห้องนอนของนายประจำเรือในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ต้องเป็นห้องนอนสำหรับบุคคลคนเดียว หากเป็นไปได้ และไม่ว่ากรณีใดก็ตาม ห้องนอนหนึ่งห้องต้องไม่มีเตียงมากกว่า 2 เตียง หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถอนุญาตให้มียกเว้นข้อกำหนดของวรรคนี้ได้เป็นบางกรณี หากพิจารณาจากขนาด ประเภท หรือวัตถุประสงค์การปฏิบัติการของเรือแล้ว เห็นว่า ข้อกำหนดไม่มีความเหมาะสมและไม่สามารถจะกระทำได้

อื่น ๆ

44. จำนวนสูงสุดที่คนจะอาศัยอยู่ในห้องนอนได้ ต้องเขียนติดไว้ในห้องแบบถาวร ในที่ที่เห็นได้ง่าย

45. ต้องจัดให้ลูกเรือนอนเตียงเดี่ยวที่มีขนาดเหมาะสม โดยทุกต้องทำจากวัสดุที่เหมาะสม

46. เตียงในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ต้องมีขนาดขั้นต่ำไม่น้อยกว่า 198 X 80 เซนติเมตร

47. แม้ว่าบทบัญญัติในวรรค 46 ภายหลังจากที่ได้ปรึกษาหารือกันแล้ว หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถตัดสินใจว่าขนาดของเตียงนอนต้องไม่น้อยกว่า 190 X 70 เซนติเมตร โดยต้องทำให้พอใจได้ว่าเตียงที่จัดให้มีความเหมาะสมและจะไม่ก่อให้เกิดความไม่สะดวกแก่คนงานประมง

48. ห้องนอนต้องมีการวางผังและติดตั้งอุปกรณ์ที่ทำให้มั่นใจได้ถึง ความสะอาดสบายตามสมควรของผู้พักอาศัย และเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อย โดยอุปกรณ์นั้นต้องรวมถึง เตียง ตู้เก็บของส่วนตัวที่เพียงพอต่อการเก็บเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวอื่นๆ และวัสดุแบบราบที่เหมาะสมในการเขียนหนังสือ

49. ในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ต้องจัดให้มีโต๊ะที่เหมาะสมสำหรับการเขียนหนังสือ และเก้าอี้

50. ที่พักอาศัยส่วนที่ใช้สำหรับการนอนต้องมีทำเลที่ตั้ง และได้รับการติดตั้งอุปกรณ์ เพื่อความเป็นส่วนตัวสำหรับชายและหญิง เท่าที่จะสามารถกระทำได้

ห้องรับประทานอาหาร

51. ห้องรับประทานอาหารต้องอยู่ใกล้กับห้องประกอบอาหารให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ แต่ไม่ว่ากรณีใด ๆ ต้องไม่อยู่ส่วนหน้าของผนังกันชน

52. ต้องจัดให้มีพื้นที่ห้องรับประทานอาหารที่เหมาะสมต่อการบริการ ในกรณีที่ไม่ได้กำหนดขอบเขตไว้เป็นอย่างอื่น พื้นที่ห้องรับประทานอาหารต้องแยกจากพื้นที่ส่วนที่เป็นห้องนอน หากสามารถปฏิบัติได้

53. ห้องรับประทานอาหารในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ต้องแยกออกจากพื้นที่ส่วนที่เป็นห้องนอน

54. ขนาดและอุปกรณ์ในห้องรับประทานอาหารต้องเพียงพอตามจำนวนคนที่ใช้งานในเวลาเดียวกัน

55. ในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ต้องจัดให้มีผู้ยื่นที่มีขนาดบรรจุเพียงพอ และอุปกรณ์ในการทำน้ำร้อนและน้ำเย็น ไว้พร้อมให้คนงานประมงสามารถใช้ตลอดเวลา

อ่างอาบน้ำหรือฝักบัว ห้องส้วม และอ่างล้างหน้า

56. ต้องจัดให้มีเครื่องสุขภัณฑ์ ซึ่งรวมถึง ห้องสุขา อ่างล้างหน้า และอ่างอาบน้ำหรือฝักบัว ให้กับบุคคลทุกคนที่อยู่บนเรือ ตามความเหมาะสมกับการทำงานของเรือ โดยอุปกรณ์ดังกล่าวอย่างน้อยต้องเป็นไปตามมาตรฐานขั้นต่ำด้านสุขภาพอนามัยและสุขลักษณะ และมาตรฐานด้านคุณภาพอื่นๆ ตามสมควร

57. ต้องจำกัดการปนเปื้อนจากพื้นที่สุขาภิบาลไม่ให้เข้าสู่พื้นที่อื่น ๆ เท่าที่จะสามารถปฏิบัติได้ ทั้งนี้เครื่องสุขภัณฑ์สำหรับผู้หญิงต้องมีความเป็นส่วนตัวตามสมควร

58. ต้องจัดให้มีน้ำเย็นและน้ำร้อนให้แก่คนงานประมงทุกคนและบุคคลอื่นๆ บนเรือในปริมาณที่เหมาะสมเพื่อให้ถูกต้องตามหลักสุขลักษณะ โดยหน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถกำหนดปริมาณน้ำดื่มขั้นต่ำที่จะต้องจัดให้ หลังจากทำการปรึกษาหารือแล้ว

59. ในกรณีที่ต้องจัดให้มีเครื่องสุขภัณฑ์ ต้องมีการระบายอากาศสู่ภายนอก โดยแยกต่างหากจากส่วนอื่นๆ ของที่พักอาศัย

60. พื้นผิวของพื้นที่สุขาภิบาลต้องทำความสะอาดได้ง่าย โดยต้องติดตั้งกันลื่นที่พื้น

61. ในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ต้องจัดให้มีอ่างอาบน้ำหรือฝักบัว หรือทั้งสองอย่าง โถสุขภัณฑ์ และอ่างล้างหน้าอย่างละหนึ่งต่อคนงานประมง 4 คนหรือน้อยกว่านั้น หากคนงานประมงทุกคนไม่มีเครื่องสุขภัณฑ์ในห้อง

62. แม้ว่าบทบัญญัติในวรรค 61 ภายหลังจากที่ได้ปรึกษาหารือกันแล้ว หน่วยงานผู้ทรงอำนาจอาจตัดสินใจว่าต้องจัดให้มีอ่างอาบน้ำหรือฝักบัวอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่าง และอ่างล้างหน้า จำนวน 1 ที่ต่อคนงาน 6 คนหรือมากกว่า และจัดให้มีห้องส้วมอย่างน้อย 1 ห้อง ต่อคนงาน 8 คนหรือมากกว่าโดยหน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องทำให้พอใจได้ว่าสิ่งที่ยกจัดให้มีความเหมาะสมและจะไม่มีผลก่อให้เกิดความไม่สะดวกแก่คนงานประมง

สิ่งอำนวยความสะดวกในการซักรีด

63. ต้องจัดให้มีอุปกรณ์สำหรับการซักและตากเสื้อผ้า ตามความจำเป็น โดยคำนึงถึงการทำงานของเรือ หากไม่ได้มีการกำหนดขอบเขตไว้เป็นอย่างอื่น

64. ต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกสบายในการซัก ตาก และรีดเสื้อผ้า ในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป

65. สำหรับเรือที่มีความยาว 45 เมตรขึ้นไป ต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการซัก ตาก และ รีดเสื้อผ้า ในส่วนที่แยกต่างหากจาก ห้องนอน ห้องรับประทานอาหาร ห้องสุขา และต้องมีการระบายอากาศ และความร้อนที่เพียงพอ และต้องมีการติดเชือกหรือกระทำวิธีอื่น ๆ เพื่อให้เสื้อผ้าแห้ง

สิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนงานประมงที่เจ็บป่วยและได้รับบาดเจ็บ

66. เมื่อมีความจำเป็น ต้องมีเคบินที่พร้อมสำหรับคนงานประมงที่เจ็บป่วยหรือได้รับบาดเจ็บ
67. ในเรือที่มีความยาว 45 เมตรขึ้นไป ต้องจัดให้มีพื้นที่แยกเฉพาะสำหรับคนป่วย ซึ่งต้องมีอุปกรณ์ที่เหมาะสม และได้รับการบำรุงรักษาให้ถูกสุขลักษณะ

สิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ

68. ต้องมีที่สำหรับแขวนชุดกันน้ำ และอุปกรณ์คุ้มครองความปลอดภัยส่วนบุคคลอื่น ๆ อยู่ภายนอกห้องนอน แต่สะดวกต่อการใช้งาน

การจัดให้มีเครื่องนอน อุปกรณ์ในการรับประทานอาหาร และอื่นๆ

69. ต้องจัดให้มีอุปกรณ์ในการรับประทานอาหาร เครื่องนอน และผ้าลินินอื่น ๆ ตามความเหมาะสมให้แก่คนงานประมงทุกคน อย่างไรก็ตาม สามารถเรียกคืนผ้าลินิน เป็นค่าปฏิบัติก็ได้ หากข้อตกลงร่วมหรือข้อตกลงในการทำงานของคนงานประมงกำหนดไว้

สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสันตนาการ

70. ต้องจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวก เครื่องใช้ และบริการต่าง ๆ ด้านสันตนาการ ให้แก่คนงานประมงทุกคนบนเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป โดยสามารถใช้ห้องรับประทานอาหารกระทำกิจกรรมด้านสันตนาการได้ ตามความเหมาะสม

สิ่งอำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร

71. คนงานประมงทุกคนต้องมีช่องทางในการติดต่อสื่อสาร ตามขอบเขตที่สามารถกระทำได้ โดยเสียค่าใช้จ่ายตามสมควร และไม่เกินจำนวนทั้งหมดที่เจ้าของเรือประมงต้องจ่าย

ห้องประกอบอาหาร และสิ่งอำนวยความสะดวกในการจัดเก็บอาหาร

72. ต้องจัดให้มีอุปกรณ์ในการประกอบอาหารบนเรือ อุปกรณ์ดังกล่าวต้องติดตั้งไว้ในห้องประกอบอาหารที่ถูกแยกต่างหาก ตามที่จะสามารถกระทำได้ในกรณีที่ไม่ได้กำหนดขอบเขตไว้เป็นอย่างอื่น

73. ห้องประกอบอาหาร หรือพื้นที่ประกอบอาหาร ในกรณีไม่ได้แยกห้องประกอบอาหาร ออกต่างหาก ต้องมีขนาดที่เพียงพอต่อการประกอบอาหาร มีแสงสว่างและการระบายอากาศ มีการติดตั้งและการบำรุงรักษาที่ถูกต้อง

74. สำหรับเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ต้องจัดให้มีห้องประกอบอาหารที่แยกต่างหาก

75. ถังบรรจุก๊าซบิวเทน หรือก๊าซโพรเพน ซึ่งใช้ในการประกอบอาหารในห้องประกอบอาหารต้องได้รับการจัดเก็บบนคานฟ้า และมีที่กำบัง เพื่อป้องกันความร้อนจากภายนอก และสิ่งกระทบภายนอก

76. ต้องจัดให้มีสถานที่ที่เหมาะสมและมีปริมาณความจุที่เพียงพอ ซึ่งสามารถกันความชื้น เก็บความเย็น และมีการระบายอากาศที่ดี เพื่อหลีกเลี่ยงความเสี่ยงจากการจัดเก็บ และต้องให้มีตู้เย็นหรือตู้เก็บความเย็นอื่น ๆ ไว้ใช้ หากเป็นไปได้ และหากไม่ได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น

77. ในเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป ต้องจัดให้มีห้องเก็บของ ตู้เย็น หรือตู้เก็บความเย็นอื่น ๆ ไว้ใช้

อาหาร และน้ำดื่ม

78. อาหารและน้ำดื่มต้องมีอย่างเพียงพอ โดยคำนึงถึงจำนวนของคอนงานประมง และระยะเวลาและลักษณะของการเดินทาง นอกจากนี้ ต้องมีความเหมาะสมในด้านคุณค่าทางโภชนาการ คุณภาพ ปริมาณ และความหลากหลาย ตลอดจน ข้อกำหนดทางศาสนา และแนวปฏิบัติทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับอาหาร

79. หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถตั้งข้อกำหนดเกี่ยวกับมาตรฐานขั้นต่ำ และปริมาณของอาหาร และน้ำดื่มที่นำขึ้นบนเรือได้

ความสะอาด และสภาพที่เหมาะสมต่อการอยู่อาศัย

80. ที่พักอาศัยต้องได้รับการบำรุงรักษาให้มีความสะอาดและมีสภาพที่เหมาะสมต่อการอยู่อาศัย และต้องไม่มีการเก็บดินค้าและสิ่งของอื่น ๆ ซึ่งไม่ใช่ทรัพย์สินส่วนตัวของผู้พักอาศัย หรืออุปกรณ์เพื่อความปลอดภัยหรือเพื่อช่วยชีวิต

81. ห้องประกอบอาหาร และที่จัดเก็บอาหารต้องได้รับการบำรุงรักษาให้ถูกสุขลักษณะ

82. ต้องเก็บขยะไว้ในที่ที่ปิดมิดชิด มีภาชนะบรรจุที่ปิดสนิท และนำออกจากพื้นที่ที่มีอาหารเมื่อจำเป็น

การตรวจโดยไต้ก๋ง หรือภายใต้อำนาจของไต้ก๋ง

83. สำหรับเรือที่มีความยาว 24 เมตรขึ้นไป นั้น หน่วยงานผู้ทรงอำนาจต้องกำหนดให้มีการตรวจเป็นประจำ โดยไต้ก๋งหรือภายใต้อำนาจของไต้ก๋ง เพื่อให้มั่นใจได้ว่า

(ก) ที่พักอาศัยมีความสะอาด ปลอดภัย และมีสภาพเหมาะสมต่อการอยู่อาศัย และได้รับการบำรุงรักษาให้อยู่ในสภาพที่ดี

(ข) อาหารและน้ำดื่มมีอย่างเพียงพอ และ

(ค) ห้อยประกอบอาหาร ที่เก็บอาหาร และอุปกรณ์อยู่ในสภาพที่ถูกสุขลักษณะ และอยู่ในสภาพที่ดี ทั้งนี้ ผลการตรวจ และการกระทำใดที่กระทำเมื่อพบข้อบกพร่อง ต้องได้รับการบันทึกไว้ และมีพร้อมไว้สำหรับการทบทวน

ข้อยกเว้น

84. หลังจากทำการปรึกษาหารือแล้ว หน่วยงานผู้ทรงอำนาจสามารถอนุญาตให้ทำการลดทอน บทบัญญัติของภาคผนวกนี้ได้ โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ และให้คำนึงถึง ผลประโยชน์ของแรงงานประมงที่มีความแตกต่าง และมีลักษณะเฉพาะของศาสนาและแนวปฏิบัติทางสังคม ทั้งนี้ มีเงื่อนไขว่า การลดทอนดังกล่าวต้องไม่เป็นผลให้สภาพต่าง ๆ เป็นคุณน้อยกว่าการปฏิบัติตามภาคผนวกนี้
